Nr 4.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av konvention för skydd av den industriella äganderätten samt antagande av förslag till lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 angående patent m. m.; given Stockholms slott den 15 december 1933.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed

dels äska riksdagens godkännande av bifogade Pariskonvention den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925,

dels ock, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;

2) lag angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;

3) lag angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt

4) lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

GUSTAF.

K. Schlyter.

Pariskonventionen den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925.

(Översättning.)

Convention d'Union de Paris du 20 mars 1883 pour la protection de la propriété industrielle, revisée à Bruxelles le 14 décembre 1900, à Washington le 2 juin 1911 et à La Haye le 6 novembre 1925.

Le Président du Reich Allemand; le Président de la République d'Autriche; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président des États-Unis du Brésil; le Président de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République d'Esthonie; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République de Finlande; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes; Son Altesse Sérénissime le Gouverneur de Hongrie; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Sa Majesté le Sultan du Maroc; le Président des États-Unis du Mexique; Sa Majesté le Roi de Norvège; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République Polonaise, au nom de la Pologne et de la Ville Libre de Dantzig; le Président de la République Portugaise; Sa Majesté le Roi des Serbes, Croates et Slovènes; Sa Majesté le

Unionskonvention i Paris den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925.

Tyska Rikets President; Republiken Österrikes President; Hans Majestät Belgiernas Konung; Brasiliens Förenta Staters President; Republiken Cubas President; Hans Majestät Konungen av Danmark; Dominikanska Republikens President; Hans Majestät Konungen av Spanien; Republiken Estlands President; Amerikas Förenta Staters President; Finska Republikens President; Franska Republikens President; Hans Majestät Konungen av det Förenade Konungariket Stora Britannien och Irland samt de Brittiska besittningarna hinsides haven, Kejsare av Indien; Hans Höghet Riksföreståndaren i Ungern; Hans Majestät Konungen av Italien; Hans Majestät Kejsaren av Japan; Hans Majestät Sultanen av Marocco; Mexikos Förenta Staters President; Hans Majestät Konungen av Norge; Hennes Majestät Drottningen av Nederländerna; Polska Republikens President i Polens och Fria staden Danzigs namn; Portugisiska Republikens President; Hans Majestät Serbernas, Kroaternas och Slovenernas Konung; Hans Majestät Konungen av Sverige; Förbundsrå-

Roi de Suède; le Conseil Fédéral de la Confédération Suisse; les États de Syrie et du Grand Liban; le Président de la République Tchécoslovaque; Son Altesse le Bey de Tunis; le Président de la République Turque,

Ayant jugé utile d'apporter certaines modifications et additions à la Convention internationale du 20 mars 1883, portant création d'une Union internationale pour la protection de la propriété industrielle, revisée à Bruxelles le 14 décembre 1900 et à Washington le 2 juin 1911, ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir:

— — — — — — — — — — — — —

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs respectifs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article premier.

Les pays contractants sont constitués à l'état d'Union pour la protection de la propriété industrielle.

La protection de la propriété industrielle a pour objet les brevets d'invention, les modèles d'utilité, les dessins et modèles industriels, les marques de fabrique ou de commerce, le nom commercial et les indications de provenance ou appellations d'origine, ainsi que la répression de la concurrence déloyale.

La propriété industrielle s'entend dans l'acception la plus large, et s'applique non seulement à l'industrie et au commerce proprement dits, mais également au domaine des industries agricoles (vins, grains, feuilles de tabac, fruits, bestiaux, etc.) et extractives (minéraux, eaux minérales, etc.).

Parmi les brevets d'invention sont comprises les diverses espèces de brevets industriels admises par les législations des pays contractants, telles que brevets d'importation, brevets de perfectionnement, brevets et certificats d'addition, etc.

det i Schweiziska Edsförbundet; Staterna Syrien och Stora Libanon; Tjeckoslovakiska Republikens President; Hans Höghet Beyen av Tunis; Turkiska Republikens President,

som funnit lämpligt att göra vissa ändringar i och tillägg till den internationella konventionen av den 20 mars 1883 angående stiftande av en internationell union för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900 och i Washington den 2 juni 1911, hava till sina befullmäktigade ombud utsett:

— — — — — — — — — — — — —

vilka, efter att hava meddelat varandra sina i god och behörig ordning funna fullmakter, överenskommit om följande artiklar:

Art. 1.

De fördragsslutande länderna bilda en union för skydd av den industriella äganderätten.

Skyddet av den industriella äganderätten har till föremål patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster och modeller, fabriks- eller handelsmärken, firma samt ursprungsbeteckningar ävensom undertryckande av illojal konkurrens.

Industriell äganderätt är att fatta i vidsträcktaste bemärkelse och avser icke blott industri och handel i egentlig mening utan även området för lantbruksindustri (vin, spannmål, tobaksblad, frukt, boskap etc.) och extraktiv industri (mineral, mineralvatten etc.).

Till patent räknas de olika slag av industriella patent, som enligt de fördragsslutande ländernas lagstiftningar kunna förekomma, såsom importpatent, förbättringspatent, tilläggspatent, tilläggsbevis etc.

Art. 2.

Les ressortissants de chacun des pays contractants jouiront dans tous les autres pays de l'Union, en ce qui concerne la protection de la propriété industrielle, des avantages que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux, le tout sans préjudice des droits spécialement prévus par la présente Convention. En conséquence, ils auront la même protection que ceux-ci et le même recours légal contre toute atteinte portée à leurs droits, sous réserve de l'accomplissement des conditions et formalités imposées aux nationaux.

Toutefois, aucune condition de domicile ou d'établissement dans le pays ou la protection est réclamée ne peut être exigée des ressortissants de l'Union, pour la jouissance d'aucun des droits de propriété industrielle.

Sont expressément réservées les dispositions de la législation de chacun des pays contractants relatives à la procédure judiciaire et administrative et à la compétence, ainsi qu'à l'élection de domicile ou à la constitution d'un mandataire, qui seraient requises par les lois sur la propriété industrielle.

Art. 3.

Sont assimilés aux ressortissants des pays contractants les ressortissants des pays ne faisant pas partie de l'Union, qui sont domiciliés ou ont des établissements industriels ou commerciaux effectifs et sérieux sur le territoire de l'un des pays de l'Union.

Art. 4.

a) Celui qui aura régulièrement fait le dépôt d'une demande de brevet d'invention, d'un modèle d'utilité, d'un dessin ou modèle industriel, d'une marque de fabrique ou de

Art. 2.

De, som tillhöra något av de fördragsslutande länderna, skola i samtliga övriga unionsländer i fråga om skyddet av den industriella äganderätten åtnjuta de förmåner, som de särskilda lagstiftningarna för närvarande tillerkänna eller framdeles komma att tillerkänna landets egna medborgare, och detta utan intrång i de rättigheter, som särskilt tillförsäkras genom denna konvention. De skola följaktligen äga samma skydd som dessa och tillgång till samma rättsmedel mot varje förekommande rättskränkning, under förbehåll att de uppfylla de villkor och formaliteter, som åligga landets egna medborgare.

Av dem, som tillhöra ett unionsland, kan dock icke fordras, att de skola vara bosatta eller driva rörelse inom det land, där skydd begäres, för att få åtnjuta de rättigheter, som inbegripas under den industriella äganderätten.

Uttryckligt förbehåll göres för bestämmelserna i varje fördragsslutande lands lagstiftning om det judiciella och det administrativa förfarandet samt myndigheternas kompetens ävensom om val av boningsort eller förordnande av ombud, då sådant fordras enligt lagarna om den industriella äganderätten.

Art. 3.

Likställda med dem, som tillhöra de fördragsslutande länderna, äro de, vilka tillhöra i unionen ej ingående länder men äro bosatta eller äga verkliga industri- eller handelsföretag inom något unionslands område.

Art. 4.

a) Den, som i ett av de fördragsslutande länderna i behörig ordning gjort ansökan om erhållande av patent eller om skydd för nyttighetsmodell eller för industriellt mönster

commerce, dans l'un des pays contractants, ou son ayant cause, jouira, pour effectuer le dépôt dans les autres pays, et sous réserve des droits des tiers, d'un droit de priorité pendant les délais déterminés ci-après.

b) En conséquence, le dépôt ultérieurement opéré dans l'un des autres pays de l'Union, avant l'expiration de ces délais, ne pourra être invalidé par des faits accomplis dans l'intervalle, soit, notamment, par un autre dépôt, par la publication de l'invention ou son exploitation, par la mise en vente d'exemplaires du dessin ou du modèle, par l'emploi de la marque.

c) Les délais de priorité mentionnés ci-dessus seront de douze mois pour les brevets d'invention et les modèles d'utilité et de six mois pour les dessins et modèles industriels et pour les marques de fabrique ou de commerce.

Ces délais commencent à courir de la date du dépôt de la première demande dans un pays de l'Union; le jour du depôt n'est pas compris dans le délai.

Si le dernier jour du délai est un jour férié légal dans le pays où la protection est réclamée, le délai sera prorogé jusqu'au premier jour ouvrable qui suit.

d) Quiconque voudra se prévaloir de la priorité d'un dépôt antérieur sera tenu de faire une déclaration indiquant la date et le pays de ce dépôt. Chaque pays déterminera à quel moment, au plus tard, cette déclaration devra être effectuée.

Ces indications seront mentionnées dans les publications émanant de l'Administration compétente, notamment sur les brevets et les descriptions y relatives.

Les pays contractants pourront exiger de celui qui fait une déclaration de priorité la production d'une copie de la demande (description, dessins, etc.) déposée antérieurement.

eller modell eller för fabriks- eller handelsmärke, eller hans rättsinnehavare skall, under förbehåll av tredje mans rätt, för ansökan i de övriga länderna äga en prioritetsrätt under tid, som här nedan bestämmes.

b) Till följd härav skall ansökan, som sedermera före utgången av denna tid göres i annat unionsland, icke anses kraftlös på grund av åtgärder, vidtagna under mellantiden, sålunda speciellt icke genom annan ansökan, genom uppfinningens offentliggörande eller utövande, genom hållande till salu av exemplar av mönstret eller modellen, genom begagnande av märket.

c) Tiden för ovannämnda prioritetsrätt utgör i fråga om patent och nyttighetsmodeller tolv månader samt i fråga om industriella mönster och modeller ävensom fabriks- eller handelsmärken sex månader.

Dessa frister löpa från tidpunkten för ingivande av den första ansökningen i unionsland; dagen för ingivandet medräknas ej i fristen.

Om fristens sista dag är en laga helgdag i det land, där skydd begäres, förlänges fristen till nästföljande söckendag.

d) Den, som vill taga i anspråk prioritetsrätt på grund av tidigare ansökning, åligger att lämna uppgift rörande den tid och det land, där denna ansökning blivit gjord. Varje land äger bestämma den tidpunkt, då denna uppgift senast skall lämnas.

Sådan uppgift skall angivas i de av vederbörande myndighet utgivna publikationer, särskilt i patenten och därtill hörande beskrivningar.

De fördragsslutande länderna kunna fordra, att den, som gör anmälan om prioritetsrätt, ingiver en kopia av den tidigare gjorda ansökningen (beskrivning, ritningar etc.). Denna

La copie, certifiée conforme par l'Administration qui aura reçu cette demande, sera dispensée de toute légalisation, et elle pourra en tous cas être déposée à n'importe quel moment dans le délai de trois mois à dater du dépôt de la demande ultérieure. On pourra exiger qu'elle soit accompagnée d'un certificat de la date du dépôt émanant de cette Administration et d'une traduction.

D'autres formalités ne pourront être requises pour la déclaration de priorité au moment du dépôt de la demande. Chaque pays contractant déterminera les conséquences de l'omission des formalités prévues par le présent article, sans que ces conséquences puissent excéder la perte du droit de priorité.

Ultérieurement d'autres justifications pourront être demandées.

e) Lorsqu'un dessin ou modèle industriel aura été déposé dans un pays en vertu d'un droit de priorité basé sur le dépôt d'un modèle d'utilité, le délai de priorité ne sera que celui fixé pour les dessins et modèles industriels.

En outre, il est permis de déposer dans un pays un modèle d'utilité en vertu d'un droit de priorité basé sur le dépôt d'une demande de brevet et inversement.

f) Si une demande de brevet contient la revendication de priorités multiples, ou si l'examen révèle qu'une demande est complexe, l'Administration devra, tout au moins, autoriser le demandeur à la diviser dans des conditions que déterminera la législation intérieure, en conservant comme date de chaque demande divisionnaire la date de la demande initiale et, s'il y a lieu, le bénéfice du droit de priorité.

Art. 4 *bis.*

Les brevets demandés dans les différents pays contractants par des

kopia, till riktigheten bestyrkt av den myndighet, som mottagit ansökningen, behöver icke vara legaliserad, och den skall i varje fall kunna ingivas när som helst inom tre månader från den senare ansökningens ingivande. Det må kunna föreskrivas, att den skall vara åtföljd av bevis om tiden, då den tidigare ansökningen gjordes, utfärdat av vederbörande myndighet, ävensom av översättning.

Andra formaliteter kunna ej vid den tidpunkt, då själva ansökningen göres, fordras för anmälan om prioritetsrätt. Varje fördragsslutande land äger bestämma den påföljd, som ett försummat iakttagande av i denna artikel omnämnda formaliteter skall medföra, dock att denna påföljd ej må sträcka sig längre än till förlust av prioritetsrätten.

Senare må annan bevisning kunna fordras.

e) Då i ett land skydd sökes för industriellt mönster eller modell under åberopande av rätt till prioritet på grund av ansökan om skydd för nyttighetsmodell, skall prioritetstiden vara den, som är bestämd för industriella mönster och modeller.

Vidare är det tillåtet att i ett land söka skydd för nyttighetsmodell med anspråk på prioritet, grundad på en ansökning om patent, och omvänt.

f) Om i en patentansökning göres anspråk på flera olika prioritetsrätter, eller om prövningen giver vid handen, att en ansökning är oenhetlig, skall vederbörande myndighet åtminstone tillåta sökanden att uppdela ansökningen under villkor, som den inhemska lagstiftningen må bestämma, med bibehållande såsom inlämningsdag för varje delansökning av den ursprungliga ansökningsdagen och i förekommande fall av prioriteten.

Art. 4 *bis.*

Patent, som i de olika fördragsslutande länderna begäras av dem, som

ressortissants de l'Union seront indépendants des brevets obtenus pour la même invention dans les autres pays, adhérents ou non à l'Union.

Cette disposition doit s'entendre d'une façon absolue, notamment en ce sens que les brevets demandés pendant le délai de priorité sont indépendants, tant au point de vue des causes de nullité et de déchéance, qu'au point de vue de la durée normale.

Elle s'applique à tous les brevets existant au moment de sa mise en vigueur.

Il en sera de même, en cas d'acession de nouveaux pays, pour les brevets existant de part et d'autre au moment de l'accession.

Art. 5.

L'introduction par le breveté, dans le pays où le brevet a été délivré, d'objets fabriqués dans l'un ou l'autre des pays de l'Union, n'entraînera pas la déchéance.

Toutefois chacun des pays contractants aura la faculté de prendre les mesures législatives nécessaires pour prévenir les abus qui pourraient résulter de l'exercice du droit exclusif conféré par le brevet, par exemple faute d'exploitation.

Ces mesures ne pourront prévoir la déchéance du brevet que si la concession de licences obligatoires ne suffisait pas pour prévenir ces abus.

En tout cas, le brevet ne pourra pas faire l'objet de telles mesures avant l'expiration d'au moins trois années à compter de la date où il a été accordé et si le breveté justifie d'excuses légitimes.

La protection des dessins et modèles industriels ne peut être atteinte par une déchéance quelconque pour introduction d'objets conformes à ceux qui sont protégés.

Aucun signe ou mention d'enregistrement ne sera exigé sur le produit, pour la reconnaissance du droit.

tillhöra unionen, skola vara oberoende av patent, som för samma uppfinning erhållits i andra länder, vare sig tillhörande unionen eller icke.

Denna bestämmelse skall gälla utan inskränkning, särskilt så att patent, som sökts under prioritetstiden, äro oberoende såväl i fråga om skälen till ogiltighet och förverkande som beträffande deras normala giltighetstid.

Den är tillämplig på patent, som äga bestånd vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

Detsamma skall, i händelse av nya länders anslutning, gälla för de vid tidpunkten för anslutningen å ömse sidor bestående patent.

Art. 5.

Patent förverkas icke därigenom, att patenthavaren till det land, i vilket patent erhållits, inför föremål, som blivit tillverkade i annat unionsland.

Dock skall varje fördragsslutande land äga rätt att vidtaga erforderliga lagstiftningsåtgärder till förebyggande av missbruk vid utnyttjandet av den genom patentet förlänade uteslutanderätten, exempelvis försummelse att utöva uppfinningen.

Dessa åtgärder skola icke kunna gå ut på patentets förverkande i annat fall, än då meddelande av tvångslicenser icke skulle vara tillräckligt för att hindra sådana missbruk.

I varje fall skall patentet icke kunna göras till föremål för sådana åtgärder, förrän minst tre år förflutit från det patentet beviljades, och icke heller om patenthavaren förmår visa giltigt skäl för sin underlåtenhet.

Skydd för industriella mönster och modeller skall icke kunna på något sätt förverkas genom införsel av föremål, överensstämmande med de skyddade.

För åtnjutande av sådan skyddsrätt må icke fordras, att föremålet är åsatt märke eller uppgift om registreringen.

Si, dans un pays, l'utilisation de la marque enregistrée est obligatoire, l'enregistrement ne pourra être annulé qu'après un délai équitable et si l'intéressé ne justifie pas des causes de son inaction.

Art. 5 *bis.*

Un délai de grâce, qui devra être au minimum de trois mois, sera accordé pour le payement des taxes prévues pour le maintien des droits de propriété industrielle, moyennant le versement d'une surtaxe, si la législation nationale en impose une.

Pour les brevets d'invention, les pays contractants s'engagent en outre, soit à porter le délai de grâce à six mois au moins, soit à prévoir la restauration du brevet tombé en déchéance par suite de non payement de taxes, ces mesures restant soumises aux conditions prévues par la législation intérieure.

Art. 5 *ter.*

Dans chacun des pays contractants ne seront pas considérés comme portant atteinte aux droits du breveté:

1° l'emploi, à bord des navires des autres pays de l'Union, des moyens faisant l'objet de son brevet dans le corps du navire, dans les machines, agrès, apparaux et autres accessoires, lorsque ces navires pénétreront temporairement ou accidentellement dans les eaux du pays, sous réserve que ces moyens y soient employés exclusivement pour les besoins du navire;

2° l'emploi des moyens faisant l'objet du brevet dans la construction ou le fonctionnement des engins de locomotion aérienne ou terrestre des autres pays de l'Union ou des accessoires de ces engins, lorsque ceux-ci pénétreront temporairement ou accidentellement dans ce pays.

Art. 6.

Toute marque de fabrique ou de commerce régulièrement enregistrée

Därest i ett land användande av registrerat märke är föreskrivet, skall registreringen icke kunna upphävas förrän efter skälig tid och endast om vederbörande icke visar skäl för sin underlåtenhet.

Art. 5 *bis.*

En respittid om minst tre månader skall medgivas för betalning av föreskrivna avgifter för upprätthållande av rättigheter, som inbegripas under den industriella äganderätten, mot erläggande av en tilläggsavgift, om sådan är föreskriven i den inhemska lagstiftningen.

Beträffande patent förbinda sig de fördragsslutande länderna dessutom att antingen utsträcka respittiden till minst sex månader eller också medgiva återupplivning av patent, som förfallit på grund av underlåten avgiftsbetalning; skolande härutinnan gälla de villkor, som den inhemska lagstiftningen föreskriver.

Art 5 *ter.*

I intet av de fördragsslutande länderna skall såsom intrång i patenthavares rättigheter anses:

1) användande ombord å andra unionsländers fartyg av anordningar, som utgöra föremål för hans patent, i fartygsskrovet, maskinerna, tackling, don och andra tillbehör, då dessa fartyg tidvis eller tillfälligtvis inkomma i det ifrågavarande landets farvatten, under förutsättning att användandet sker uteslutande för fartygets behov;

2) användande av anordningar, som utgöra föremål för patentet, i konstruktion eller drift av andra unionsländers luft- eller lantfordon eller tillbehör till sådana fordon, då dessa tidvis eller tillfälligtvis inkomma i vederbörande land.

Art. 6.

Varje i hemlandet vederbörligen registrerat fabriks- eller handels-

dans le pays d'origine sera admise au dépôt et protégée telle quelle dans les autres pays de l'Union.

Toutefois, pourront être refusées ou invalidées:

1° les marques qui sont de nature à porter atteinte à des droits acquis par des tiers dans le pays où la protection est réclamée;

2° les marques dépourvues de tout caractère distinctif, ou bien composées exclusivement de signes ou d'indications pouvant servir, dans le commerce, pour désigner l'espèce, la qualité, la quantité, la destination, la valeur, le lieu d'origine des produits ou l'époque de production, ou devenus usuels dans le langage courant ou les habitudes loyales et constantes du commerce du pays où la protection est réclamée.

Dans l'appréciation du caractère distinctif d'une marque on devra tenir compte de toutes les circonstances de fait, notamment de la durée de l'usage de la marque;

3° les marques qui sont contraires à la morale ou à l'ordre public.

Il est entendu qu'une marque ne pourra être considérée comme contraire à l'ordre public pour la seule raison qu'elle n'est pas conforme à quelque disposition de la législation sur les marques, sauf le cas où cette disposition elle-même concerne l'ordre public.

Sera considéré comme pays d'origine:

le pays de l'Union où le déposant a un établissement industriel ou commercial effectif et sérieux, et, s'il n'a pas un tel établissement, le pays de l'Union où il a son domicile et, s'il n'a pas de domicile dans l'Union, le pays de sa nationalité, au cas où il est ressortissant d'un pays de l'Union.

En aucun cas le renouvellement de l'enregistrement d'une marque dans le pays d'origine n'entraînera l'obligation de renouveler l'enregistrement dans les autres pays de

märke skall kunna registreras samt erhålla skydd i sin ursprungliga form *(telle quelle)* i övriga unionsländer.

Dock kan registrering vägras eller förklaras ogiltig för:

1) märken, vilka äro av beskaffenhet att göra intrång i av tredje man förvärvad rätt i det land, där skydd begäres;

2) märken, helt och hållet saknande egenartad karaktär eller uteslutande sammansatta av tecken eller benämningar, vilka i handeln kunna tjäna till att angiva varors art, beskaffenhet, mängd, bestämmelse, värde, ursprungsort eller tidpunkten för deras framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk i det land, där skydd är begärt.

Vid bedömandet av ett märkes egenartade karaktär bör avseende fästas vid alla faktiska omständigheter, särskilt vid den tidslängd, under vilken märket varit i bruk;

3) märken, som äro stridande mot god sed eller allmän ordning.

Ett märke skall dock icke kunna anses strida mot allmän ordning endast därför, att det icke står i överensstämmelse med något visst stadgande i lagstiftningen om varumärken, såframt ej detta stadgande just har avseende å allmän ordning.

Som hemland skall anses:

det unionsland, där sökanden har ett verkligt industri- eller handelsföretag, och, om han icke har något sådant företag, det unionsland, där han är bosatt, och, om han icke är bosatt i något unionsland, det land, där han är medborgare, såvida han tillhör ett unionsland.

I intet fall skall förnyelse av ett märkes registrering i hemlandet medföra skyldighet att förnya registreringen i de andra unionsländer, där märket är registrerat.

l'Union où la marque aura été enregistrée.

Le bénéfice de la priorité reste acquis aux dépôts de marques effectués dans le délai de l'article 4, même lorsque l'enregistrement dans le pays d'origine n'intervient qu'après l'expiration de ce délai.

La disposition de l'alinéa 1 n'exclut pas le droit d'exiger du déposant un certificat d'enregistrement régulier, délivré par l'autorité compétente du pays d'origine, mais aucune légalisation ne sera requise pour ce certificat.

Förmånen av prioritet bibehålles för varumärkesansökningar, som gjorts inom den i artikel 4 bestämda fristen, även om registreringen i hemlandet icke sker förrän efter utgången av denna frist.

Bestämmelsen i första stycket utesluter icke rätt att av sökanden fordra ett av vederbörande myndighet i hemlandet utfärdat bevis om behörig registrering, men legalisering av detta bevis skall ej kunna krävas.

Art. 6 *bis.*

Les pays contractants s'engagent à refuser ou à invalider soit d'office si la législation du pays le permet, soit à la requête de l'intéressé, l'enregistrement d'une marque de fabrique ou de commerce qui serait la reproduction ou l'imitation susceptible de faire confusion, d'une marque que l'autorité compétente du pays de l'enregistrement estimera y être notoirement connue comme étant déjà la marque d'un ressortissant d'un autre pays contractant et utilisée pour des produits du même genre ou d'un genre similaire.

Un délai minimum de trois ans devra être accordé pour réclamer la radiation de ces marques. Le délai courra de la date de l'enregistrement de la marque.

Il ne sera pas fixé de délai pour réclamer la radiation des marques enregistrées de mauvaise foi.

Art. 6 *bis.*

De fördragsslutande länderna förbinda sig att vägra eller förklara ogiltig, vare sig ex officio, om landets lagstiftning sådant tillåter, eller på yrkande av målsägande, registrering av ett fabriks- eller handelsmärke, som utgör en kopia eller efterbildning, ägnad att framkalla förväxling, av ett märke, som vederbörande myndighet i registreringslandet finner därstädes vara notoriskt känt såsom redan tillkommande någon, som tillhör ett annat av de fördragsslutande länderna, och använt för varor av samma eller liknande slag.

En frist av minst tre år skall medgivas för anhängiggörande av talan om dylik registrerings upphävande. Denna frist räknas från dagen för märkets registrering.

För fall, då registreringen erhållits i ond tro, må icke bestämmas någon frist, inom vilken sådan talan skall vara anhängiggjord.

Art. 6 *ter.*

Les pays contractants conviennent de refuser ou d'invalider l'enregistrement et d'interdire, par des mesures appropriées, l'utilisation, à défaut d'autorisation des pouvoirs compétents, soit comme marques de fabrique ou de commerce, soit comme éléments de ces marques, des armoiries, drapeaux et autres emblèmes

Art. 6 *ter.*

De fördragsslutande länderna överenskomma att, när vederbörligt tillstånd icke lämnats, vägra eller förklara ogiltig registrering samt medelst lämpliga åtgärder ingripa mot användande såsom fabriks- eller handelsmärken eller delar därav av de fördragsslutande ländernas vapen, flaggor och andra statsemblem, av

d'État des pays contractants, signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie adoptés par eux, ainsi que toute imitation au point de vue héraldique.

L'interdiction des signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie s'appliquera seulement dans les cas où les marques qui les comprendront seront destinées à être utilisées sur des marchandises du même genre ou d'un genre similaire.

Pour l'application de ces dispositions les pays contractants conviennent de se communiquer réciproquement, par l'intermédiaire du Bureau international de Berne, la liste des emblèmes d'État, signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie, qu'ils désirent ou désireront placer, d'une façon absolue ou dans certaines limites, sous la protection du présent article, ainsi que toutes modifications ultérieures apportées à cette liste. Chaque pays contractant mettra à la disposition du public, en temps utile, les listes notifiées.

Tout pays contractant pourra, dans un délai de douze mois à partir de la réception de la notification, transmettre, par l'intermédiaire du Bureau international de Berne, au pays intéressé, ses objections éventuelles.

Pour les emblèmes d'État notoirement connus les mesures prévues à l'alinéa 1 s'appliqueront seulement aux marques enregistrées après la signature du présent Acte.

Pour les emblèmes d'État qui ne seraient pas notoirement connus, et pour les signes et poinçons officiels, ces dispositions ne seront applicables qu'aux marques enregistrées plus de deux mois après réception de la notification prévue par l'alinéa 3.

En cas de mauvaise foi, les pays auront la faculté de faire radier même les marques enregistrées avant la signature du présent Acte et com-

dessa länder antagna officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar ävensom allt, som ur heraldisk synpunkt utgör efterbildning därav.

Förbudet i fråga om officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar är endast tillämpligt, om de varumärken, som innehålla sådana, äro avsedda att användas för varor av samma eller liknande slag.

För tillämpningen av dessa bestämmelser överenskomma de fördragsslutande länderna att genom förmedling av internationella byrån i Bern ömsesidigt tillställa varandra en lista, upptagande de statsemblem samt officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar, som de för närvarande eller framdeles önska att, helt och hållet eller inom vissa gränser, ställa under skydd enligt denna artikel, ävensom alla senare ändringar i denna lista. Vart och ett av de fördragsslutande länderna skall under lämplig tid hålla de notificerade listorna tillgängliga för allmänheten.

Varje fördragsslutande land kan under tolv månader från notifikationens mottagande genom förmedling av internationella byrån i Bern till vederbörande land överlämna sina eventuella invändningar.

I fråga om notoriskt kända statsemblem äga de i första stycket avsedda åtgärderna tillämpning endast å varumärken, som registreras efter undertecknandet av föreliggande akt.

I fråga om statsemblem, som icke äro notoriskt kända, samt officiella märken och stämplar äro dessa bestämmelser icke tillämpliga å andra varumärken än sådana, som registreras mer än två månader efter mottagandet av den i tredje stycket avsedda notifikationen.

I händelse av ond tro äga länderna att låta upphäva registrering även av sådana märken, som registrerats före undertecknandet av förevarande akt

portant des emblèmes d'État, signes et poinçons.

Les nationaux de chaque pays qui seraient autorisés à faire usage des emblèmes d'État, signes et poinçons de leur pays, pourront les utiliser, même s'il y avait similitude avec ceux d'un autre pays.

Les pays contractants s'engagent à interdire l'usage non autorisé, dans le commerce, des armoiries d'État des autres pays contractants, lorsque cet usage sera de nature à induire en erreur sur l'origine des produits.

Les dispositions qui précèdent ne font pas obstacle à l'exercice, par les pays, de la faculté de refuser ou d'invalider, par application du numéro 3 de l'alinéa 2 de l'article 6, les marques contenant, sans autorisation, des armoiries, drapeaux, décorations et autres emblèmes d'État ou des signes et poinçons officiels adoptés par un pays de l'Union.

Art. 7.

La nature du produit sur lequel la marque de fabrique ou de commerce doit être apposée ne peut, dans aucun cas, faire obstacle à l'enregistrement de la marque.

Art. 7 *bis.*

Les pays contractants s'engagent à admettre au dépôt et à protéger les marques appartenant à des collectivités dont l'existence n'est pas contraire à la loi du pays d'origine, même si ces collectivités ne possèdent pas un établissement industriel ou commercial.

Cependant chaque pays sera juge des conditions particulières sous lesquelles une collectivité pourra être admise à faire protéger ses marques.

Art. 8.

Le nom commercial sera protégé dans tous les pays de l'Union sans obligation de dépôt ou d'enregistre-

och innehålla statsemblem eller officiella märken och stämplar.

De medborgare i ett land, som äro berättigade att använda sitt eget lands statsemblem, märken och stämplar, äga begagna dessa, även om de förete likhet med ett annat lands.

De fördragsslutande länderna förbinda sig att förbjuda användande i handeln, utan vederbörligt tillstånd, av andra fördragsslutande länders statsvapen, då detta användande är ägnat att vilseleda angående varors ursprung.

Förestående bestämmelser medföra ej inskränkning i ländernas befogenhet att, med tillämpning av artikel 6 stycket 2 nr 3, vägra eller förklara ogiltig registrering av märken, som utan tillstånd innehålla vapen, flaggor, utmärkelsetecken och andra statsemblem eller av något unionsland antagna officiella märken och stämplar.

Art. 7.

Beskaffenheten av det föremål, varå fabriks- eller handelsmärke är avsett att anbringas, må icke i något fall utgöra hinder för registrering av märket.

Art. 7 *bis.*

De fördragsslutande länderna förbinda sig att tillåta registrering av och förläna skydd åt märken, som tillhöra sammanslutningar, vilkas tillvaro icke strider mot hemlandets lagstiftning, även om dessa sammanslutningar icke besitta något industri- eller handelsföretag.

Varje land skall dock äga bestämma de särskilda villkor, under vilka en sammanslutning må tillåtas att skydda sina märken.

Art. 8.

Firma skall, vare sig den ingår i fabriks- eller handelsmärke eller icke, utan villkor av anmälan eller

ment, qu'il fasse ou non partie d'une marque de fabrique ou de commerce.

Art. 9.

Tout produit portant illicitement une marque de fabrique ou de commerce, ou un nom commercial, sera saisi à l'importation dans ceux des pays de l'Union dans lesquels cette marque ou ce nom commercial ont droit à la protection légale.

La saisie sera également effectuée dans le pays où l'apposition illicite aura eu lieu, ou dans le pays où aura été importé le produit.

La saisie aura lieu à la requête soit du ministère public, soit de toute autre autorité compétente, soit d'une partie intéressée, personne physique ou morale, conformément à la législation intérieure de chaque pays.

Les autorités ne seront pas tenues d'effectuer la saisie en cas de transit.

Si la législation d'un pays n'admet pas la saisie à l'importation, la saisie sera remplacée par la prohibition d'importation ou la saisie à l'intérieur.

Si la législation d'un pays n'admet ni la saisie à l'importation, ni la prohibition d'importation, ni la saisie à l'intérieur, et en attendant que cette législation soit modifiée en conséquence, ces mesures seront remplacées par les actions et moyens que la loi de ce pays assurerait en pareil cas aux nationaux.

Art. 10.

Les dispositions de l'article précédent seront applicables à tout produit portant faussement, comme indication de provenance, le nom d'une localité ou d'un pays déterminé, lorsque cette indication sera jointe à un nom commercial fictif ou emprunté dans une intention frauduleuse.

Sera en tous cas reconnu comme partie intéressée, que ce soit une personne physique ou morale, tout pro-

registrering åtnjuta skydd i samtliga unionsländer.

Art. 9.

Varor, å vilka olovligen finnes anbragt fabriks- eller handelsmärke eller firma, skola tagas i beslag vid införseln till de unionsländer, i vilka ifrågavarande märke eller firma äger rätt till laga skydd.

Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den olovliga beteckningen anbragts, eller inom det land, till vilket varan blivit införd.

Beslag skall ske på begäran vare sig av allmän åklagare eller av annan behörig myndighet eller av målsägande, fysisk eller juridisk person, i enlighet med varje lands inre lagstiftning.

Myndigheterna skola icke vara skyldiga att verkställa beslag å transitogods.

Om lagstiftningen i något land icke medgiver beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med införselförbud eller beslag inom landet.

Därest lagstiftningen i något land icke medgiver vare sig beslag vid införseln eller införselförbud eller beslag inom landet, skola sådana åtgärder, till dess att detta lands lagstiftning ändrats i enlighet härmed, ersättas med de rättsmedel, som det ifrågavarande landets lagstiftning i jämförliga fall tillförsäkrar landets egna medborgare.

Art 10.

Föreskrifterna i föregående artikel äro tillämpliga å varor, på vilka falskeligen finnes såsom ursprungsbeteckning anbragt namnet å en bestämd ort eller ett bestämt land, då denna beteckning är fogad till en uppdiktad eller i bedräglig avsikt lånad firma.

Såsom målsägande skall alltid anses varje producent, fabrikant eller handlande, vare sig fysisk eller juri-

ducteur, fabricant ou commerçant engagé dans la production, la fabrication ou le commerce de ce produit et établi soit dans la localité faussement indiquée comme lieu de provenance, soit dans la région où cette localité est située, soit dans le pays faussement indiqué.

disk person, som sysselsätter sig med produktion eller fabrikation av eller handel med varor av ifrågavarande slag och som idkar rörelse å den såsom ursprungsort falskeligen angivna orten eller i den trakt, där denna ort är belägen, eller i det falskeligen angivna landet.

Art. 10 *bis*.

Les pays contractants sont tenus d'assurer aux ressortissants de l'Union une protection effective contre la concurrence déloyale.

Constitue un acte de concurrence déloyale tout acte de concurrence contraire aux usages honnêtes en matière industrielle ou commerciale.

Notamment devront être interdits:

1° tous faits quelconques de nature à créer une confusion par n'importe quel moyen avec les produits d'un concurrent;

2° les allégations fausses, dans l'exercice du commerce, de nature à discréditer les produits d'un concurrent.

Art. 10 *bis*.

De fördragsslutande länderna äro pliktiga att tillförsäkra dem, som tillhöra något unionsland, verksamt skydd mot illojal konkurrens.

Varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed, utgör en handling av illojal konkurrens.

Särskilt skola förbjudas:

1) alla handlingar av beskaffenhet att, genom vilket medel det vara må, framkalla förväxling med en konkurrents varor;

2) oriktiga påståenden i utövning av handelsverksamhet, ägnade att misskreditera en konkurrents varor.

Art. 10 *ter*.

Les pays contractants s'engagent à assurer aux ressortissants des autres pays de l'Union des recours légaux appropriés pour réprimer efficacement tous les actes visés aux articles 9, 10 et 10 bis.

Ils s'engagent, en outre, à prévoir des mesures pour permettre aux syndicats et associations représentant l'industrie ou le commerce intéressé et dont l'existence n'est pas contraire aux lois de leur pays, d'agir en justice ou auprès des autorités administratives, en vue de la répression des actes prévus par les articles 9, 10 et 10 bis, dans la mesure où la loi du pays dans lequel la protection est réclamée le permet aux syndicats et associations de ce pays.

Art. 10 *ter*.

De fördragsslutande länderna förbinda sig att tillförsäkra dem, som tillhöra andra unionsländer, lämpliga rättsmedel för verksamt undertryckande av alla i artiklarna 9, 10 och 10 bis avsedda handlingar.

De förbinda sig därjämte att vidtaga åtgärder, som tillåta korporationer och föreningar, vilka företräda den av saken berörda industrien eller handeln och vilkas tillvaro icke strider mot lagstiftningen i hemlandet, att föra talan vid domstol eller inför administrativ myndighet om undertryckande av sådana handlingar, som avses i artiklarna 9, 10 och 10 bis, i den mån lagstiftningen i det land, där skydd begäres, medgiver sådant för detta lands korporationer och föreningar.

Art. 11.

Les pays contractants accorderont, conformément à leur législation in-

Art 11.

De fördragsslutande länderna skola med avseende å varor, som utställas

térieure, une protection temporaire aux inventions brevetables, aux modèles d'utilité, aux dessins ou modèles industriels ainsi qu'aux marques de fabrique ou de commerce, pour les produits qui figureront aux expositions internationales officielles ou officiellement reconnues, organisées sur le territoire de l'un d'eux.

Cette protection temporaire ne prolongera pas les délais de l'article 4. Si plus tard le droit de priorité est invoqué, l'Administration de chaque pays pourra faire partir le délai de la date de l'introduction du produit dans l'exposition.

Chaque pays pourra exiger, comme preuve de l'identité de l'objet exposé et de la date d'introduction, les pièces justificatives qu'il jugera nécessaires.

Art. 12.

Chacun des pays contractants s'engage à établir un service spécial de la propriété industrielle et un dépôt central pour la communication au public des brevets d'invention, des modèles d'utilité, des dessins ou modèles industriels et de marques de fabrique ou de commerce.

Ce service publiera une feuille périodique officielle.

Art. 13.

L'Office international institué à Berne sous le nom de Bureau international pour la protection de la propriété industrielle est placé sous la haute autorité du Gouvernement de la Confédération suisse, qui en règle l'organisation et en surveille le fonctionnement.

La langue officielle du Bureau international est la langue française.

Le Bureau international centralise les renseignements de toute nature relatifs à la protection de la propriété industrielle, il les réunit et les

å internationella, officiella eller officiellt erkända utställningar, anordnade inom något av dem, i överensstämmelse med varje lands inre lagstiftning meddela provisoriskt skydd åt patenterbara uppfinningar, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller ävensom åt fabriks- eller handelsmärken.

Detta provisoriska skydd skall icke förlänga de i artikel 4 angivna fristerna. Om prioritetsrätt senare åberopas, skall varje lands regering kunna låta fristen löpa från tidpunkten för varans införande å utställningen.

Varje land skall till bevis om det utställda föremålets identitet och tidpunkten för dess införande å utställningen kunna fordra de intyg, som det finner erforderliga.

Art. 12.

Vart och ett av de fördragsslutande länderna förbinder sig att anordna ett särskilt förvaltningsorgan för ärenden rörande den industriella äganderätten ävensom ett centralställe med ändamål att hålla patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller och fabriks- eller handelsmärken tillgängliga för allmänheten.

Detta förvaltningsorgan skall publicera en officiell periodisk tidskrift.

Art. 13.

Den under namnet »Internationella byrån för skydd av den industriella äganderätten» i Bern inrättade internationella anstalten är ställd under det höga skyddet av Schweiziska edsförbundets regering, vilken reglerar dess organisation och övervakar dess verksamhet.

Det franska språket är den internationella byråns officiella språk.

Den internationella byrån samlar alla slags upplysningar angående skyddet av den industriella äganderätten samt sammanfattar och offent-

publie. Il procède aux études d'utilité commune intéressant l'Union et rédige, à l'aide de documents qui sont mis à sa disposition par les diverses Administrations, une feuille périodique, en langue française, sur les questions concernant l'objet de l'Union.

Les numéros de cette feuille, de même que tous les documents publiés par le Bureau international, sont répartis entre les Administrations des pays de l'Union dans la proportion du nombre des unités contributives ci-dessous mentionnées. Les exemplaires et documents supplémentaires qui seraient réclamés, soit par lesdites Administrations, soit par des sociétés ou des particuliers, seront payés à part.

Le Bureau international doit se tenir en tout temps à la disposition des pays de l'Union, pour leur fournir, sur les questions relatives au service international de la propriété industrielle, les renseignements spéciaux dont ils pourraient avoir besoin. Le Directeur du Bureau international fait sur sa gestion un rapport annuel qui est communiqué à tous les pays de l'Union.

Les dépenses du Bureau international seront supportées en commun par les pays contractants. Jusqu'à nouvel ordre, elles ne pourront pas dépasser la somme de cent vingt mille francs suisses par année. Cette somme pourra être augmentée, au besoin, par décision unanime d'une des Conférences prévues à l'article 14.

Pour déterminer la part contributive de chacun des pays dans cette somme totale des frais, les pays contractants et ceux qui adhéreront ultérieurement à l'Union sont divisés en six classes, contribuant chacune dans la proportion d'un certain nombre d'unités, savoir:

1re classe	 25	unités
2e »	 20	»
3e »	 15	»

liggör dessa. Den företager allmännyttiga undersökningar av intresse för unionen samt utgiver med stöd av de handlingar, som av de olika regeringarna ställas till dess förfogande, en tidskrift på franska språket rörande de frågor, som angå unionens föremål.

Denna tidskrifts häften ävensom alla handlingar, som utgivas av den internationella byrån, utdelas till unionsländernas regeringar i förhållande till antalet nedan omförmälda bidragsenheter. Begäras ytterligare exemplar och handlingar, vare sig av nämnda regeringar eller av sammanslutningar eller enskilda personer, skola de betalas särskilt.

Den internationella byrån skall alltid stå till unionsländernas förfogande för att skaffa dem sådana särskilda upplysningar beträffande frågor om det internationella handhavandet av den industriella äganderätten, varav de kunna hava behov. Den internationella byråns direktör avgiver årligen över sin verksamhet en redogörelse, vilken skall delgivas samtliga unionsländer.

Omkostnaderna för den internationella byrån bestridas gemensamt av de fördragsslutande länderna. Tills vidare må de icke överskrida en summa av etthundratjugutusen schweiziska francs årligen. Denna summa kan i händelse av behov höjas genom enhälligt beslut vid sådan konferens, som avses i artikel 14.

För bestämmande av varje lands bidrag till denna totala kostnadssumma indelas de fördragsslutande länderna ävensom de länder, som senare ansluta sig till unionen, i sex klasser, av vilka var och en skall lämna bidrag i förhållande till ett visst antal enheter, nämligen:

1:a klassen	 25	enheter,
2:a »	 20	»
3:e »	 15	»

4e classe	.....	10	unités
5e »	.....	5	»
6e »	.....	3	»

Ces coefficients sont multipliés par le nombre des pays de chaque classe, et la somme des produits ainsi obtenus fournit le nombre d'unités par lequel la dépense totale doit être divisée. Le quotient donne le montant de l'unité de dépense.

Chacun des pays contractants désignera, au moment de son accession, la classe dans laquelle il désire être rangé.

Le Gouvernement de la Confédération suisse surveille les dépenses du Bureau international, fait les avances nécessaires et établit le compte annuel qui sera communiqué à toutes les autres Administrations.

Art. 14.

La présente Convention sera soumise à des revisions périodiques, en vue d'y introduire les améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union.

A cet effet, des Conférences auront lieu, successivement, dans l'un des pays contractants entre les Délégués desdits pays.

L'Administration du pays où doit siéger la Conférence préparera, avec le concours du Bureau international, les travaux de cette Conférence.

Le Directeur du Bureau international assistera aux séances des Conférences, et prendra part aux discussions sans voix délibérative.

Art. 15.

Il est entendu que les pays contractants se réservent respectivement le droit de prendre séparément, entre eux, des arrangements particuliers pour la protection de la propriété industrielle, en tant que ces arrangements ne contreviendraient point aux dispositions de la présente Convention.

4:e klassen	.....	10	enheter
5:e »	.....	5	»
6:e »	.....	3	»

Dessa koefficienter multipliceras med antalet länder i varje klass. Summan av de sålunda erhållna produkterna angiver antalet enheter, varmed hela kostnaden skall delas. Kvoten angiver storleken av det på varje enhet belöpande bidrag.

Vart och ett av de fördragsslutande länderna skall vid sitt inträde i unionen tillkännagiva, till vilken klass det önskar bliva räknat.

Schweiziska edsförbundets regering övar tillsyn över den internationella byråns utgifter, lämnar nödiga förskott och uppgör de årliga räkenskaperna, vilka skola delgivas samtliga övriga regeringar.

Art. 14.

Denna konvention skall underkastas periodiskt återkommande revisioner i syfte att däri införa förbättringar av beskaffenhet att fullkomna unionens system.

För sådant ändamål skola successivt hållas konferenser i något av de fördragsslutande länderna mellan delegerade för dessa länder.

Det åligger regeringen i det land, där konferens skall hållas, att med biträde av den internationella byrån förbereda konferensens arbeten.

Direktören för den internationella byrån skall å konferenserna närvara vid sammankomsterna samt äger taga del i förhandlingarna men icke i besluten.

Art 15.

De fördragsslutande länderna förbehålla sig rätt att sinsemellan träffa särskilda överenskommelser för skydd av den industriella äganderätten; dock må sådana överenskommelser icke stå i strid med föreskrifterna i denna konvention.

Art. 16.

Les pays qui n'ont point pris part à la présente Convention seront admis à y adhérer sur leur demande.

Cette adhésion sera notifiée par la voie diplomatique au Gouvernement de la Confédération suisse et par celui-ci à tous les autres.

Elle emportera, de plein droit, accession à toutes les clauses et admission à tous les avantages stipulés par la présente Convention, et produira ses effets un mois après l'envoi de la notification faite par le Gouvernement de la Confédération suisse aux autres pays unionistes, à moins qu'une date postérieure n'ait été indiquée par le pays adhérent.

Art. 16.

De länder, vilka icke deltagit i denna konvention, äga att på begäran ansluta sig till densamma.

Sådan anslutning skall på diplomatisk väg tillkännagivas för Schweiziska edsförbundets regering och av denna för samtliga övriga regeringar.

Anslutning medför utan vidare åtgärd biträdande av alla bestämmelser och rättighet att komma i åtnjutande av alla förmåner, som finnas stadgade i denna konvention, samt erhåller gällande kraft en månad efter det Schweiziska edsförbundets regering avsänt meddelande därom till övriga unionsländer, såvida icke ett senare datum angivits av det tillträdande landet.

Art. 16 *bis.*

Les pays contractants ont le droit d'accéder en tout temps à la présente Convention pour leurs colonies, possessions, dépendances et protectorats, ou territoires administrés en vertu d'un mandat de la Société des Nations, ou pour certains d'entre eux.

Ils peuvent à cet effet soit faire une déclaration générale par laquelle toutes leurs colonies, possessions, dépendances et protectorats et les territoires visés à l'alinéa 1 sont compris dans l'accession, soit nommer expressément ceux qui y sont compris, soit se borner à indiquer ceux qui en sont exclus.

Cette déclaration sera notifiée par écrit au Gouvernement de la Confédération suisse et par celui-ci à tous les autres.

Les pays contractants pourront, dans les mêmes conditions, dénoncer la Convention pour leurs colonies, possessions, dépendances et protectorats, ou pour les territoires visés à l'alinéa 1, ou pour certains d'entre eux.

Art. 16 *bis.*

De fördragsslutande länderna äga rätt att när som helst biträda denna konvention för sina kolonier, besittningar, biländer och protektorat eller för områden, som de förvalta på grund av mandat av Nationernas förbund, eller för vissa av dem.

De kunna för detta ändamål antingen avgiva en allmän förklaring, varigenom alla deras kolonier, besittningar, biländer och protektorat samt övriga i första stycket avsedda områden inbegripas i biträdandet, eller uttryckligen nämna dem, som äro däri inbegripna, eller inskränka sig till att angiva dem, som äro därifrån uteslutna.

Denna förklaring skall skriftligen tillkännagivas för Schweiziska edsförbundets regering och genom denna för samtliga övriga regeringar.

De fördragsslutande länderna kunna på samma sätt uppsäga konventionen för sina kolonier, besittningar, biländer och protektorat eller för övriga i första stycket avsedda områden eller för vissa av dem.

Art. 17.

L'exécution des engagements réciproques contenus dans la présente Convention est subordonnée, en tant que de besoin, à l'accomplissement des formalités et règles établies par les lois constitutionnelles de ceux des pays contractants qui sont tenus d'en provoquer l'application, ce qu'ils s'obligent à faire dans le plus bref délai possible.

Art. 17 *bis.*

La Convention demeurera en vigueur pendant un temps indéterminé, jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où la dénonciation en sera faite.

Cette dénonciation sera adressée au Gouvernement de la Confédération suisse. Elle ne produira son effet qu'à l'égard du pays qui l'aura faite, la Convention restant exécutoire pour les autres pays contractants.

Art. 18.

Le présent Acte sera ratifié et les ratifications en seront déposées à La Haye au plus tard le 1er mai 1928. Il entrera en vigueur, entre les pays qui l'auront ratifié, un mois après cette date. Toutefois si auparavant il était ratifié par six pays au moins, il entrerait en vigueur, entre ces pays, un mois après que le dépôt de la sixième ratification leur aurait été notifié par le Gouvernement de la Confédération suisse et, pour les pays qui ratifieraient ensuite, un mois après la notification de chacune de ces ratifications.

Cet Acte remplacera, dans les rapports entre les pays qui l'auront ratifié, la Convention d'Union de Paris de 1883 revisée à Washington le 2 juin 1911 et le Protocole de clôture, lesquels resteront en vigueur dans les rapports avec les pays qui n'auront pas ratifié le présent Acte.

Art. 17.

Genomförandet av de i denna konvention innehållna ömsesidiga förbindelserna är, i den mån det kan vara nödigt, beroende därav, att sådana formaliteter och regler blivit behörigen iakttagna, vilkas användning de fördragsslutande länderna i och för dylikt genomförande må vara grundlagsenligt förpliktade att påkalla; vilket de härmed förbinda sig att göra så snart som möjligt.

Art. 17 *bis.*

Denna konvention skall förbliva i kraft under obestämd tid, till dess ett år förflutit från den dag, då uppsägning därav skett.

Uppsägning skall ske hos Schweiziska edsförbundets regering. Den gäller endast i avseende å det land, som verkställt densamma. För övriga fördragsslutande länder förbliver konventionen i kraft.

Art. 18.

Denna akt skall ratificeras och ratifikationerna skola deponeras i Haag senast den 1 maj 1928. Den skall mellan de länder, som ratificerat densamma, träda i kraft en månad efter nämnda dag. Om den emellertid förut blivit ratificerad av minst sex länder, skall den träda i kraft mellan dessa länder en månad efter det deponeringen av den sjätte ratifikationen meddelats dem genom Schweiziska edsförbundets regering och för de länder, som sedermera ratificera, en månad efter notifikationen om var och en av dessa ratifikationer.

Denna akt skall, vad angår förhållandet mellan de länder, som ratificerat densamma, ersätta konventionen i Paris av år 1883, reviderad iWashington den 2 juni 1911, jämte slutprotokoll, vilka sistnämnda akter fortfarande skola gälla beträffande de länder, som icke hava ratificerat förevarande akt.

Art. 19.

Le présent Acte sera signé en un seul exemplaire, lequel sera déposé aux archives du Gouvernement des Pays-Bas. Une copie certifiée sera remise par ce dernier à chacun des Gouvernements des pays contractants.

EN FOI DE QUOI, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Acte.

Fait à La Haye, en un seul exemplaire, le 6 novembre 1925.

(Underskrifter.)

Art. 19.

Denna akt skall undertecknas i ett enda exemplar, vilket skall deponeras i nederländska regeringens arkiv. En bestyrkt avskrift skall av nämnda regering tillställas envar av de fördragsslutande ländernas regeringar.

Till bekräftelse härav hava vederbörande befullmäktigade ombud undertecknat denna akt.

Som skedde i Haag, i ett enda exemplar, den 6 november 1925.

(Underskrifter.)

Förslag

till

Lag

om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent.

Härigenom förordnas, att 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 angående patent, av vilka lagrum 7 och 11 §§ senast ändrats, den förra genom lag den 5 juni 1931 (nr 192) och den senare genom lag den 3 maj 1929 (nr 67), samt 15 § ändrats genom lag den 9 maj 1902 (nr 45), skola — 7, 11 och 16 §§ i nedan angivna delar — hava följande ändrade lydelse:

7 §.

Äro ansökningshandlingarna — — — taga kännedom.

Under två — — — mot patentansökningen.

Före utgången av nämnda tid skall sökanden till patentmyndigheten inbetala en avgift (utfärdningsavgift) av femtio kronor ävensom till stämpel å patentbrevet tio kronor. Dock må dessa avgifter, den förra förhöjd med tjugufem kronor, erläggas inom två månader därefter. Fullgöres icke vad sålunda föreskrivits, skall ansökningen såsom återtagen avföras. I händelse patent ej varder meddelat, återbetalas vad i utfärdnings- och stämpelavgifter må hava erlagts.

Sedan tiden för framställande av invändning tilländagått samt de stadgade avgifterna erlagts eller den medgivna längsta tiden härför utgått, företage patentmyndigheten ärendet till avgörande.

Möter ej — — — tryck offentliggöras.

11 §.

Förutom de — — — trehundra kronor.

Avgiften, som må i betalt brev insändas, skall för varje patentår erläggas före det årets början. Dock må avgiften, förhöjd med en femtedel, erläggas inom de tre första månaderna av patentåret och, förhöjd med ytterligare en femtedel dock minst tjugufem kronor, inom därpå följande tid av tre månader.

Fullgöres ej inbetalning av den förhöjda avgiften inom sistnämnda tid, vare det erhållna patentet förfallet.

Patenthavare vare — — — beskrivningens offentliggörande.

15 §.

Varder, sedan tre år förflutit från det att patent beviljades, den patenterade uppfinningen ej inom riket utövad i ett mot förhållandena därstädes väsentligen svarande omfång, äge den, som vill erhålla tillstånd att utan hinder av patentet utöva uppfinningen, därom emot patenthavaren föra talan vid domstol. Visas ej giltig anledning till underlåtenheten att utöva uppfinningen, föreskrive domstolen, efter ty skäligt prövas, under vilka inskränkningar och villkor samt mot vilken ersättning uppfinningen må av käranden utövas.

16 §.

Patent vare — — — väsentliga åtgärder.

Utan hinder av patent må å fartyg eller annat transportmedel, som utan att vara hemmahörande i riket vid regelbunden trafik eller eljest dit tillfälligt inkommer, den patenterade uppfinningen utövas för transportmedlets behov.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer men skall icke tillämpas i fråga om avgift, för vilken jämlikt äldre föreskrifter betalningstiden dessförinnan utgått.

Förslag

till

Lag

angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller.

Härigenom förordnas, att 20 § lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller, vilket lagrum ändrats genom lag den 7 augusti 1914 (nr 155), skall hava följande ändrade lydelse:

20 §.

Med avseende å mönster, skyddat i stat, som för här i riket registrerat mönster gör motsvarande medgivande, äger Konungen förordna, att, om någon här i riket sökt registrering av ett mönster, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot

registrering, som i 3 § omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst sex månader från det skyddet söktes i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att skyddet meddelats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer.

Förslag

till

Lag

angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken.

Härigenom förordnas, att 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken, vilka lagrum ändrats, 4 och 16 §§ senast genom lag den 7 augusti 1914 (nr 154) samt 9 § genom lag den 25 februari 1921 (nr 50), skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

4 §.

Varumärke må ej registreras:

1) om det — — — eller pris;

2) om däri — — — fasta egendom;

3) om däri utan vederbörligt tillstånd intagits statsvapen, statsflagga eller annat statsemblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som de, vilka rätten till varumärket skulle komma att omfatta, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten giver märket en officiell karaktär, svenskt kommunalt vapen eller ock beteckning, som lätt kan förväxlas med de nu omförmälda;

4) om det — — — väcka förargelse;

5) om det är helt och hållet likt varumärke, som redan är för annans räkning registrerat eller behörigen anmält till registrering, eller med dylikt märke företer sådan likhet, att, oaktat skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas;

6) om det är helt och hållet likt eller lätt kan förväxlas med märke, som redan är här i riket för annan inarbetat såsom i handeln gällande varukännetecken.

I de under 5) och 6) angivna fall må dock registrering icke vägras, om likheten beror av sådana beteckningar, som avses i 7 §, eller såframt ej bägge märkena gälla varor av samma eller liknande slag.

9 §.

Varumärke registreras för en tid av tio år, räknat från registreringsdagen. Registreringen kan förnyas, varje gång för tio år från dagen för förnyelsen. Sker ej förnyelse, upphör skyddet vid registreringsperiodens utgång.

Vill någon — — — märket styrkas.

Ansökan om förnyelse skall hava inkommit före utgången av löpande registreringsperiod. Dock kan sådan ansökan med laga verkan göras under tre månader därefter, i vilket fall ansökningsavgiften utgår med trettio kronor.

Förnyelse skall — — — omförmälda intyg.

Finner registreringsmyndigheten något vara underlåtet av vad här föreskrivits, skall förnyelse vägras. Angående delgivande av beslutet och klagan däröver gäller vad för motsvarande fall stadgas i 5 §.

16 §.

Konungen äger — — — som registreras:

1) ansökan om — — — åt varumärket;

2) den, för — — — sådant ombud;

3) varumärket skyddas — — — främmande staten.

Med avseende — — — följande bestämmelser:

4) varumärket må — — — främmande staten;

5) har någon här i riket sökt registrering av ett varumärke, som han tidigare anmält till registrering i den främmande staten, då må den ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot registrering, som i 4 § 6 mom. omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med anmälningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst sex månader från anmälningen i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att registreringen beviljats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes;

6) vägras registrering — — — nämnda tid;

7) varumärke, som — — — sin firma.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer.

Vad i 9 § tredje stycket sista punkten stadgas skall dock icke gälla i fråga om varumärken, för vilka skyddet upphört innan lagen trätt i kraft.

Ej heller må, så vitt angår varumärke som före lagens ikraftträdande registrerats i överensstämmelse med äldre föreskrifter, bestämmelserna i 4 § 3 och 6 mom. utgöra grund för registreringens avförande eller upphävande jämlikt 10 §; har varumärke, däri utan vederbörligt tillstånd intagits statsflagga eller beteckning som lätt kan därmed förväxlas, registrerats först efter den 6 november 1925, må emellertid förordnande om varumärkets avförande kunna meddelas, dock ej före utgången av år 1937.

Förslag

till

Lag

om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Den, som i utövning av näringsverksamhet

å varor, vilka han saluför eller eljest tillhandahåller, eller å kärl eller omslag (emballage), i vilka de förvaras, utan vederbörligt tillstånd sätter märke, som honom veterligen utgöres av eller innehåller statsvapen, statsflagga eller annat statsemblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som det, för vilket märket av honom brukas, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten giver märket en officiell karaktär, eller svenskt kommunalt vapen; eller

för kännetecknande av sina varor utan vederbörligt tillstånd brukar sådant märke å anslag, skylt eller därmed jämförlig anordning eller i annons, cirkulär, prospekt, priskurant, bruksanvisning eller annan affärshandling; eller

inför till riket, saluför eller eljest tillhandahåller varor, vilka honom veterligen äro, enligt vad ovan sägs, olagligen märkta,

straffes med dagsböter, där ej gärningen enligt annat lagrum är belagd med strängare straff.

Lag samma vare om den, som eljest utan vederbörligt tillstånd i handelsändamål brukar märke, vilket honom veterligen utgöres av eller innehåller statsvapen.

Vad ovan sagts om vapen och andra officiella beteckningar gälle ock i fråga om beteckningar, som med de omförmälda förete sådan likhet, att förväxling lätt kan äga rum.

2 §.

Det åligger allmän åklagare att åtala förseelse mot denna lag.

3 §.

Böter, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, förvandlas de enligt allmän strafflag.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer men är, vad angår märke som före lagens utfärdande brukades av näringsidkare, tillämplig endast därest

1) i märket ingår schweiziska statsvapnet (vitt kors å röd botten) eller därmed lätt förväxlingsbar beteckning, dock att sådant märke må, om det börjat användas före den 8 maj 1931, fortfarande brukas till den 1 januari 1936, eller

2) märket innehåller annat statsvapen än det schweiziska, statsflagga eller därmed lätt förväxlingsbar beteckning och börjat användas först efter den 6 november 1925, dock att sådant märke må fortfarande brukas till den 1 januari 1938.

Genom denna lag upphäves 1 § andra stycket lagen den 2 juni 1911 (nr 43 sid. 1) om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar, sådant nämnda lagrum lyder enligt lag den 8 maj 1931 (nr 87).

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 7 april 1933.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, NOTHIN, SCHLYTER, WIGFORSS, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena samt chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter, ett av särskild inom handelsdepartementet tillkallad sakkunnig den 23 november 1932 avgivet betänkande med *förslag till lag om vissa ändringar i förordningen angående patent m. m.* (Statens offentliga utredningar 1932: 32).

Härvid anför chefen för justitiedepartementet:

»Under år 1885 tillträdde Sverige den internationella Pariskonventionen den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten. Konventionen har reviderats vid konferenser i Brysel 1897/1900, i Washington 1911 och i Haag 1925.

Enligt konventionens första artikel bilda de kontraherande länderna en union för skydd av den industriella äganderätten, varmed förstås rättsreglerna om patent, nyttighetsmodeller, prydnadsmönster, varumärken, firma samt ursprungsbeteckningar ävensom undertryckande av illojal konkurrens. Unionen omfattar för närvarande ett fyrtiotal länder, däribland alla europeiska stater av större industriell betydelse utom Sovjet-Ryssland samt åtskilliga utomeuropeiska länder, bl. a. Amerikas förenta stater och Japan. Samtliga unionsländer hava biträtt den reviderade konventionstexten av 1911 jämte tillhörande slutprotokoll; för Sveriges del skedde detta år 1916.

Den vid Haagkonferensen antagna reviderade konventionstexten av den 6 november 1925 skulle enligt artikel 18 i konventionen ratificeras senast den 1 maj 1928. Unionsländer, som icke inom denna tid ratificerat, kunna emellertid i annan ordning tillträda den nya konventionen. En ganska stor minoritet av unionsländerna har ännu icke anslutit sig till Haagkonventionen. Detta gäller bl. a. Sverige samt övriga nordiska länder. Sverige var företrätt å Haagkonferensen, och den svenska delegationen undertecknade den nya konventionstexten.

Pariskonventionen är av mycket stor betydelse för det industriella rättsskyddet. Dess grundregel är, att medborgare i unionsländer samt de,

som där äro bosatta eller äga industri- eller handelsföretag, i övriga unionsländer skola i avseende å det industriella rättsskyddet äga samma förmåner som landets egna undersåtar (artiklarna 2 och 3). Vid sidan härav föreskriver konventionen (artiklarna 4—11) ett visst mått av rättigheter, som skall i varje unionsland tillförsäkras dem vilka tillhöra andra unionsländer. Därigenom skapar konventionen en materiell unionsrätt och bidrager sålunda till utjämnande av motsatser mellan olika länders lagar på det industriella rättsskyddets område. De i konventionen stipulerade rättigheterna bruka nämligen i regel göras tillämpliga även på vederbörande lands egna undersåtar.

I enlighet härmed iakttogs vid tillkomsten av förordningen den 16 maj 1884 angående patent, lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken och lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller, att dessa författningar blevo i överensstämmelse med 1883 års konvention. Före tillträdandet av Bryssel- och Washingtontexterna vidtogos även de lagstiftningsåtgärder, som ansågos av nöden i följd av ändringarna i konventionen. På samma sätt erfordras vissa lagändringar, innan Haagkonventionen kan biträdas.

Sedan lång tid tillbaka har i vårt land pågått arbete för en omfattande revision av lagstiftningen angående det industriella rättsskyddet. Sålunda må erinras om den 1908—1922 verksamma s. k. patentlagstiftningskommittén, som bl. a. avgav betänkanden med förslag till lagar om oriktiga ursprungsbeteckningar (1911 och 1913), illojal konkurrens (1915), mönster och modeller (1916) samt patent (1919). Kommittén färdigställde även före sin upplösning ett icke publicerat utkast till ny lagstiftning på varumärkesrättens område.

På grundval av kommitteförslagen om oriktiga ursprungsbeteckningar tillkommo lagen den 4 juni 1913 angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbeteckning samt lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor. Förslaget i fråga om illojal konkurrens realiserades delvis genom lagen den 19 juni 1919 med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens, vilken lag sedermera ersatts av den mer omfattande lagen den 29 maj 1931 med samma rubrik. Över förslagen till nya mönster- och patentlagar infordrades yttranden från åtskilliga myndigheter och sammanslutningar, varefter uppdrogs åt särskild sakkunnig inom justitiedepartementet att med ledning av inkomna anmärkningar verkställa överarbetning av förslagen. Uppdraget avbröts emellertid med utgången av 1922.

Strävandena att få till stånd en generell revision av hithörande lagstiftning fullföljdes i och med att numera generaldirektören H. Hjertén den 4 september 1926 erhöll uppdrag att såsom sakkunnig inom handelsdepartementet biträda med utredning angående erforderliga lagstiftningsåtgärder på det industriella rättsskyddets område.

Sedermera hava under åren 1926 och 1927 på svenskt initiativ hållits överläggningar mellan delegerade för de nordiska länderna — Danmark, Finland, Norge och Sverige — rörande huvudgrunderna för ny lagstiftning angående varumärken och mönsterskydd. Patentlagstiftningskommitténs förutnämnda utkast och förslag i dessa ämnen lågo till grund för förhandlingarna. Vid dessa var även frågan om de nordiska ländernas biträdande av Haagkonventionen föremål för särskild behandling. De delegerade voro eniga om att länderna borde ansluta sig till denna konvention.

Såsom ett led i fullgörandet av sitt uppdrag har den sakkunnige med skrivelse den 23 november 1932 till chefen för handelsdepartementet överlämnat betänkande med förslag till:

1) lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;

2) lag angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;

3) lag angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; och

4) lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Över den sakkunniges betänkande hava kommerskollegium, patent- och registreringsverket samt riksheraldikerämbetet avgivit infordrade utlåtanden. Kommerskollegium har därjämte överlämnat yttranden från fullmäktige i järnkontoret ävensom från Sveriges industriförbund, svenska föreningen för industriellt rättsskydd och samtliga handelskamrar i riket med undantag av handelskammaren i Gävle. Patent- och registreringsverket har införskaffat yttranden från svenska patentombudsföreningen och svenska uppfinnareföreningen.

Lagförslagens huvudsyfte är att möjliggöra Sveriges biträdande av den i Haag reviderade konventionen. De viktigaste av de i betänkandet föreslagna lagbestämmelserna äro föranledda av de nya artiklarna 6 bis och 6 ter. Förstnämnda artikel medför förpliktelse att inskrida mot registrering av varumärke, som redan är i registreringslandet för varor av samma eller liknande slag inarbetat för ett till annat unionsland hörande rättssubjekt. I anledning av denna artikel föreslås införandet i 4 § varumärkeslagen av ett nytt mom. 6, innefattande förbud mot registrering av varumärke, som redan är inarbetat för annan. Artikel 6 ter innebär i huvudsak skyldighet att hindra obehörig registrering och användning såsom varumärke av vissa officiella beteckningar i unionsländerna. Genom ändring i 4 § 3 mom. varumärkeslagen införes enligt betänkandet förbud mot registrering av varumärke, vari utan vederbörligt tillstånd intagits sådan beteckning. I betänkandet föreslås vidare en ny lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar; lagen stadgar under vissa förutsättningar straff för obehörigt användande av dylik beteckning såsom

varumärke. Betänkandet innehåller dessutom — merendels till uppfyllande av den nya konventionen — förslag till bestämmelser, varigenom ökad tidsfrist beredes för erläggande av vissa patent- och varumärkesavgifter, prioritetstiden i fråga om mönster och varumärken utsträckes, någon mildring inträder i nuvarande föreskrift om påföljd för underlåtenhet att utöva patenterad uppfinning och viss begränsning i patentskyddet stadgas vid uppfinnings användande för utländska transportmedel. — Tillträdande av den reviderade konventionen kan enligt betänkandet ske utan att hos oss vidtagas andra lagstiftningsåtgärder än de nu nämnda.

Den *sakkunnige* anför beträffande frågan, huruvida de lagstiftningsåtgärder, som erfordras för att biträda Haagkonventionen, böra genomföras utan avbidan på en allmän revision av lagstiftningen om det industriella rättsskyddet, följande:

Avsikten torde tidigare hava varit, att de för ett tillträdande av den reviderade konventionen nödiga lagändringarna skulle genomföras i samband med åstadkommande av helt nya lagar på det industriella rättsskyddets område. Emellertid måste man räkna med att sådana lagar näppeligen kunde komma till stånd under de närmaste åren. Ett så långt dröjsmål med biträdande av den reviderade konventionen syntes icke böra komma i fråga.

Efter att hava omnämnt, att flertalet unionsländer biträtt den nya konventionen och att förarbeten till de för ett tillträdande erforderliga lagändringarna pågå i åtskilliga andra länder, däribland våra grannländer Danmark, Finland och Norge, fortsätter den sakkunnige:

Å Haagkonferensen hade beslutats, att nästa revisionskonferens skulle äga rum i London, och tiden för denna hade preliminärt utsatts till 1933, vilket år man kunde fira 50-årsminnet av konventionens tillblivelse. Under 1932 hade offentliggjorts den engelska regeringens och unionsbyråns i Bern gemensamma förslag till överläggningsämnen vid denna konferens. Men det hade meddelats, att engelska regeringen tvekade att sammankalla konferensen, innan så gott som alla unionsländerna anslutit sig till den reviderade konventionen. Ett dröjsmål från några få unionsländers sida med att biträda denna kunde alltså komma att fördröja konferensen. Det offentliggjorda förslaget förordade på flera punkter ändringar, vilka inom intresserade kretsar i Sverige vunnit gillande.

På grund av det sålunda anförda syntes böra tillses, att Sverige snarast möjligt kunde tillträda den i Haag reviderade konventionen. Det bleve då nödvändigt att ur det pågående revisionsarbetet utbryta och särskilt genomföra de lagändringar, som vore erforderliga härför. Detta syntes ej heller giva anledning till större betänkligheter, då av de behövliga lagändringarna endast några inom varumärkesrätten vore av mer genomgripande betydelse och även sistnämnda ändringar kunde genomföras självständigt, utan föregripande av revisionsarbetet i andra delar. För ett lagstiftningsarbete under dylika förhållanden borde emellertid gälla den regeln, att — om ej särskilda skäl annat påkallade — endast sådana änd-

ringar vidtoges, som vore för ändamålet nödvändiga. Mot ett alltför långt uppskov med Sveriges anslutning till den reviderade konventionen talade även, att denna innehölle flera bestämmelser, vilka kunde bereda svenska innehavare av industriella skyddsrätter ökade fördelar i utlandet.

Den sakkunnige erinrar därjämte, att konventionen enligt artiklarna 16 och 18 måste antagas i sin helhet. Det vore ej tillåtet att göra reservationer på särskilda punkter.

De över betänkandet hörda myndigheterna och sammanslutningarna hava allmänt ansett ett biträdande av Haagkonventionen önskvärt. I intet av yttrandena hava framförts betänkligheter mot ett sådant biträdande eller mot att vidtaga de härför behövliga lagändringarna utan att avvakta det pågående revisionsarbetets slutförande.

Fullmäktige i järnkontoret framhålla de stora fördelar för Sveriges vidkommande, som kunna vinnas genom en anslutning till Haagkonventionen, och förklara sig därför vilja livligt tillstyrka, att sådana lagstiftningsåtgärder snarast vidtagas, vilka äro erforderliga för en ratificering av konventionen.

Svenska patentombudsföreningen, svenska uppfinnareföreningen och styrelsen för *svenska föreningen för industriellt rättsskydd* hava gjort liknande uttalanden.

Sveriges industriförbund anför:

Alldenstund Sverige inträtt som medlem av den internationella unionen, som varit till obestridligt gagn för vårt lands näringsliv, syntes det principiellt riktigt att också biträda de förändringar i konventionen, som erfarenheten under de mellanliggande åren givit vid handen lämpligen borde vidtagas. Vissa av de föreslagna förändringarna innebure för övrigt uppenbara fördelar för vårt land såsom tillförsäkrande svenska rättsägare ökade förmåner i andra unionsländer.

Stockholms handelskammare förklarar sig vara av den bestämda åsikten, att den reviderade konventionen till övervägande del erbjuder betydande fördelar för svenska medborgare, även om den möjligen i ett par fall kan sägas gå längre, än som ur svensk synpunkt varit önskvärt. Handelskammaren anser angeläget, att svenska medborgare med det snaraste komma i åtnjutande av dessa fördelar. *Smålands och Blekinge handelskammare, Västergötlands och norra Hallands handelskammare, handelskammaren i Karlstad* samt *Norrbottens och Västerbottens läns handelskammare* framhålla även önskvärdheten av att Sverige kan tillträda den nya konventionen.

Kommerskollegium anför:

I likhet med de hörda korporationerna funne kollegium det angeläget, att Sverige genom erforderliga lagändringars vidtagande snarast möjligt sattes i stånd att biträda den reviderade konventionen. För Sveriges anslutning till konventionen talade icke minst näringslivets behov av att

den svenska lagstiftningen å förevarande rättsområde i största möjliga utsträckning och där hinder eljest icke förelåge bringades i överensstämmelse med den inom flertalet övriga kulturländer gällande lagstiftningen å området. Ett beaktansvärt skäl för anslutning utgjorde även de fördelar ur olika synpunkter, av vilka svenska innehavare av industriella skyddsrätter därigenom skulle komma i åtnjutande i övriga unionsländer.

Departementschefen. Av den föregående redogörelsen för Haagkonventionen och de av Sveriges anslutning betingade lagändringarna framgår, att dessa senare icke beröra centralare frågor inom det industriella rättsskyddets område. I likhet med den sakkunnige anser jag det önskvärt, att vårt land biträder den reviderade konventionen och att i sådant syfte nödiga lagändringar vidtagas utan avvaktande av en mera allmän revision av den svenska lagstiftningen på detta område.

Jag övergår nu till de särskilda lagförslagen och behandlar därvid först förslaget till

Lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 angående patent.

7 §.

I tredje stycket av denna paragraf enligt dess nuvarande lydelse föreskrives, att en sökande har att inom två månader efter kungörandet av hans ansökning till patentmyndigheten inbetala en avgift, utfärdningsavgift, av femtio kronor ävensom till stämpel å patentbrevet tio kronor, vid äventyr att ansökningen eljest såsom återtagen avföres.

Den *sakkunnige* föreslår här en respittid för avgiftsbetalningen av ytterligare två månader, därvid dock utfärdningsavgiften, om den extra respittiden begagnas, förhöjes med tjugufem kronor. Den sakkunnige framhåller (sid. 27), att ändringen icke är betingad av Haagkonventionen. Förslaget motiveras med att stadgandet i sin nuvarande form, utan någon extra respittid, visat sig kunna verka obilligt. Vidare anföres, att frågan har ett visst sammanhang med den ökning av respittiden för betalning av årsavgifterna, som föreslås i 11 § till uppfyllande av konventionens artikel 5 bis.

Patent- och registreringsverket anser den föreslagna ändringen synnerligen önskvärd. Flera av de hörda korporationerna uttala även sin stora tillfredsställelse över den ifrågasatta respittiden.

Departementschefen. På de i betänkandet anförda skälen torde förslaget böra biträdas, dock med viss jämkning i redaktionellt hänseende.

11 §.

Den nya artikeln 5 bis i konventionen, varom närmare må hänvisas till betänkandet (sid. 24), förpliktar i sitt andra stycke unionsländerna att i fråga om årsavgifterna för patent antingen medgiva en respittid av sex månader för avgiftsbetalningen eller också tillåta återupplivning av patent, som förfallit på grund av underlåten betalning.

Andra och tredje styckena av 11 § patentförordningen innehålla för närvarande, att avgift skall för varje patentår erläggas före det årets början, vid påföljd att avgiften för samma år eljest höjes med en femtedel. Om inbetalning av den förhöjda avgiften ej fullgöres inom tre månader efter patentårets början, förfaller patentet.

Patentförordningen står sålunda nu icke i överensstämmelse med den nya konventionsbestämmelsen. Antingen måste respittiden utsträckas till sex månader eller också återupplivning medgivas.

Den *sakkunnige* redogör (sid. 24—26) närmare för frågan om återupplivning och kommer till det resultatet, att sådan icke nu bör införas. Det anföres, att vissa olägenheter äro förbundna med ett återupplivningsinstitut, samt att ett sådant, om det dock införes, kan vara motiverat även beträffande andra frister på det industriella rättsskyddets område. Slutlig ställning till frågan anses därför böra tagas först i samband med den allmänna revisionen av lagstiftningen å detta område.

I betänkandet föreslås i stället en förlängning av respittiden med tre månader och anföres såsom skäl härför följande:

Genom förlängningen erhölles nödigt rådrum i sådana fall, då patenthavarens uraktlåtenhet att inom den vanliga respittiden erlägga avgiften på grund av särskilda förhållanden framstode såsom i viss mån ursäktlig. Det kunde invändas, att efter reformens genomförande patenthavarna mer eller mindre komme att ställa in sig på att betala årsavgifterna först vid utgången av den förlängda respittiden och därför komme att bliva utsatta för samma olägenheter som för närvarande, om de särskilda omständigheterna förelåge vid sistnämnda tidpunkt. För att såvitt möjligt förebygga en sådan utveckling och inskärpa, att den förlängda respittiden vore avsedd endast för undantagsfall, borde för avgiftens erläggande under den nytillkomna tiden fordras en ytterligare tilläggsavgift. Den nuvarande tilläggsavgiften utginge med en femtedel av den ordinarie avgiften. För den nya respittiden syntes den ytterligare tilläggsavgiften böra beräknas efter samma grund, dock med fastställande av visst minimum, enär den eljest icke bleve tillräckligt hög under de första patentåren. Ett minimibelopp av tjugufem kronor syntes vara tillräckligt men å andra sidan för ändamålet erforderligt.

Införande av ett återupplivningsinstitut har icke förordats i något av yttrandena över förslaget. Mot den sakkunniges förslag har däremot från vissa håll invänts, att det ifrågasatta minimum för den ytterligare tilläggsavgiften vore för högt.

Svenska patentombudsföreningen hemställer sålunda om strykning av orden 'dock minst tjugufem kronor' samt anför till stöd härför:

En dylik kraftig ökning av förhöjningen, som skulle komma att gälla för de första årens avgifter, kunde enligt föreningens mening bliva mycket betungande för patentinnehavarna, särskilt med hänsyn därtill att två eller flera av de första årens avgifter oftast, för att ej säga i regel, måste inbetalas på en gång. Då genom lagen den 3 maj 1929 årsavgifterna för de första patentåren väsentligt sänktes, motiverades denna sänkning därmed, att mindre bemedlade patentinnehavare därigenom skulle få lättare att upprätthålla sina patent, till dess det bleve möjligt att få en exploatering av desamma till stånd. Den nu föreslagna kraftiga förhöjningen av de första årsavgifterna skulle till stor del kunna omintetgöra detta syftemål.

Svenska uppfinnareföreningen gör samma hemställan och förklarar, att den föreslagna minimiavgiften skulle i alldeles särskild grad verka betungande för föreningens medlemmar, bland vilka många mindre bemedlade finnas, och för dem försvåra möjligheten att under de första åren upprätthålla sina patent.

Inom styrelsen för *svenska föreningen för industriellt rättsskydd* hava framkommit olika meningar; flertalet har dock icke velat föreslå någon ändring i förslaget på denna punkt.

Stockholms handelskammare ifrågasätter, om icke minimiavgiften såsom under vissa förhållanden mycket betungande för patenthavaren kunde betydligt nedsättas, utan att syftet med densamma i nämnvärd grad äventyrades.

Smålands och Blekinge handelskammare uttalar, att höjningen i sådana fall, då flera årsavgifter på en gång måste betalas, blir mycket oproportionerlig, enär de första årsavgifterna utgöra tio kronor.

Kommerskollegium anför:

De i vissa yttranden framförda invändningarna mot den föreslagna minimiavgiften och beloppet för denna syntes kollegium mindre tungt vägande. Nämnda avgift anknöte sig till en helt ny bestämmelse om förlängd respittid. Bestämmelsen om sådan ytterligare tidsfrist måste givetvis vara i patentinnehavarens intresse och till hans förmån. Genom de föreslagna bestämmelserna skulle denne näppeligen försättas i oförmånligare ställning än för närvarande vore fallet.

Patent- och registreringsverket yttrar i anledning av kritiken:

Ämbetsverket ville först framhålla, att patenthavarna i jämförelsevis ringa grad begagnade sig av den nu medgivna respittiden av tre månader. En verkställd utredning hade givit vid handen, att under år 1931 erlagts 7,656 årsavgifter med normal avgift och 679 årsavgifter med tilläggsavgift. Under år 1932 hade motsvarande siffror varit 7,445 respektive 652. Av samtliga erlagda årsavgifter under dessa båda år vore det således ej fullt 9 procent, som erlagts med förhöjda avgifter. Och det torde väl få antagas, att patenthavarna i än mindre utsträckning komme att begagna sig av den ytterligare respittiden, varför den föreslagna minimiavgiften ur ekonomisk synpunkt hade en jämförelsevis ringa betydelse. Å andra sidan vore det från det allmännas synpunkt av intresse, att kännedom utan onödig tidsutdräkt erhölles om huruvida en patenthavare komme att

upprätthålla sitt patent, eller om detsamma komme att upplåtas åt allmänhetens fria begagnande. Med hänsyn till nu anförda omständigheter syntes det föreslagna minimibeloppet vara väl avvägt.

Liksom den sakkunnige finner jag, att införande av ett återupplivningsinstitut icke nu bör komma i fråga. *Departementschefen.*

De framkomna invändningarna mot förslaget om stadgande av ett särskilt minimum för den ytterligare tilläggsavgiften finner jag icke bärande. Till en början må framhållas, att den förlängda respittiden innebär uteslutande en fördel för patenthavaren, huru än tilläggsavgiften bestämmes. Avgiften under nuvarande respittid av tre månader föreslås ej ändrad, och bestämmelsen kan sålunda icke under några förhållanden komma att för patenthavaren försvåra upprätthållandet av patentet.

Den förlängda respittiden erfordras icke och bör därför ej heller komma till användning annat än i undantagsfall. Men tilläggsavgiften under den nya respittiden får då icke sättas så låg, att patenthavaren frestas att i normala fall utnyttja även denna respittid. Skall förlängningen av den gällande respittiden kunna fylla sitt syfte att i viss mån ersätta ett återupplivningsinstitut, får ej tilläggsavgiften under de första patentåren vara alltför obetydlig.

I flera uttalanden beröras särskilt sådana fall, då patenthavaren har att på en gång erlägga flera årsavgifter. Därmed avses följande förhållande: Årsavgift utgår från och med andra året av patenttiden, som räknas från den dag, då ansökningen inkom. Den första årsavgiften skulle alltså förfalla till betalning ett år från ansökningsdagen. Den genomsnittliga behandlingstiden för ett beviljat patent är emellertid omkring två och ett halvt år. Nu anses det, att skyldighet att erlägga årsavgift icke inträder, förrän patentet beviljats. Enligt ett av patent- och registreringsverket utfärdat cirkulär skola sådana årsavgifter, vilkas normala förfallotider inträffat under behandlingstiden, betalas före ingången av det näst efter beviljandet följande patentåret. Respittid räknas från sistnämnda tidpunkt. I genomsnitt har alltså patenthavaren att då erlägga tre årsavgifter, och vid utnyttjande av respittiden beräknas tilläggsavgift för var och en av dessa. Men det må framhållas, att de årsavgifter, som då skola erläggas, äro mycket låga. Det kan sålunda icke för patenthavaren vara förenat med alltför stor svårighet att i rätt tid betala dessa, särskilt som han här från beviljandet räknat i allmänhet har en ganska lång tid på sig. Det brukar nämligen tillses, att patent ej beviljas vid en tidpunkt, då skyldighet att erlägga årsavgifterna är nära förestående. Någon speciell bestämmelse för dessa fall synes därför knappast motiverad.

Ur allmänhetens synpunkt är det av ett visst intresse, att den nya respittiden icke alltför mycket tages i anspråk. När denna användes, måste nämligen den, som vill igångsätta utövning av ifrågavarande uppfinning,

vänta tre månader längre än för närvarande, innan klarhet vinnes i frågan, om patentet upprätthålles. Vidare kan på talan av patenthavaren den, som under löpande respittid använder uppfinningen, dömas för intrång. Detta influeras ej därav, att patentet vid respittidens utgång får förfalla på grund av utebliven avgiftsbetalning. Patenthavaren åtnjuter alltså under de sex respitmånaderna ett avgiftsfritt patentskydd.

15 §.

Bestämmelserna om åtgärder vid underlåten utövning av patenterad uppfinning i artikel 5 hava i den nya konventionen undergått åtskilliga förändringar, vilket närmare framgår av betänkandet (sid. 21). Bland annat föreskrives i fjärde stycket, att ingen som helst åtgärd i anledning av bristande utövning — ej heller meddelande av s. k. tvångslicens, d. v. s. rätt att utan hinder av patentet utöva uppfinningen — får förekomma, om patenthavaren visar giltigt skäl för sin underlåtenhet.

Sistnämnda ändring påkallar, såsom i betänkandet (sid. 22) framhållits, en ändring i 15 § patentförordningen.

16 §.

Den nya artikeln 5 ter i konventionen bestämmer, att användande av patenterad uppfinning för utländska transportmedel i vissa fall icke skall kunna anses utgöra intrång i patenthavarens rättigheter.

I betänkandet (sid. 28—29) redogöres utförligare för artikeln samt för svensk rätts hittillsvarande ståndpunkt. Den sakkunnige föreslår i anledning av denna artikel en ny bestämmelse i 16 §, enligt vilken patenterad uppfinning utan hinder av patentet må å fartyg eller annat transportmedel, som utan att vara hemmahörande i riket vid regelmässig trafik eller eljest dit tillfälligt inkommer, utövas för transportmedlets behov.

Departementschefen. Liksom den sakkunnige finner jag en uttrycklig bestämmelse med hänsyn till konventionen erforderlig.

Denna lag har liksom övriga nu föreslagna lagar ansetts böra träda i kraft den 1 juli 1933.

Den sakkunnige föreslår för tydlighets skull en särskild övergångsbestämmelse av innehåll, att de nya respittiderna för avgiftsbetalning icke skola gälla i fråga om ansökningar och patent, beträffande vilka redan före lagens ikraftträdande då gällande betalningstider utgått.

Departementschefen. Lagförslagen torde icke kunna föreläggas årets riksdag, varför den av den sakkunnige föreslagna dagen för ikraftträdandet måste förskjutas. Då det emellertid måste anses önskvärt, att vårt land snarast möjligt kan biträda den nya konventionen, synes det böra stadgas, att lagar-

na skola träda i kraft den dag Konungen bestämmer. I övergångsbestämmelsen till nu ifrågavarande lag torde viss redaktionell jämkning böra vidtagas.

Lag angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller.

I konventionens artikel 4 mom. c) har den s. k. prioritetstiden beträffande mönster utsträckts från fyra till sex månader (betänkandet sid. 18). Motsvarande ändring har därför måst företagas i 20 § mönsterlagen.

Lag angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken.

4 § 3).

Enligt de båda första styckena i konventionens nya artikel 6 ter skola unionsländernas vapen, flaggor och andra statsemblem samt vad som ur heraldisk synpunkt utgör efterbildning därav icke få utan vederbörligt tillstånd intagas i varumärke; registrering därav skall vägras eller förklaras ogiltig samt användande, frånsett registrering, medelst lämpliga åtgärder hindras. Detsamma gäller om officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar, som av unionsländerna antagits, såframt det ifrågavarande varumärket är avsett att användas för varor av samma eller liknande slag som de, för vilka den officiella beteckningen gäller. Artikeln innehåller vidare bl. a. en del tillämpningsföreskrifter samt övergångsbestämmelser. Härom hänvisas till betänkandet (sid. 39—40).

Den *sakkunnige* anför om artikelns betydelse:

Den nya artikeln vore resultatet av ingående överläggningar vid Haagkonferensen. Från svensk sida hade det endast varit med stor tvekan man medverkat till denna reglering, som krävde betydande ändringar i gällande rätt. Emellertid måste det erkännas, att starka skäl kunde anföras för de nya reglerna. Det kunde icke vara lämpligt, att t. o. m. statsemblem fritt finge användas för betecknande av enskilda näringsidkares varor. Detta kunde ej sällan verka stötande; ifrågavarande statliga symboler borde vara omgärdade med en viss helgd. Ett varumärke, som innehölle officiella beteckningar, kunde vidare tänkas vilseleda allmänheten genom bibringande av den uppfattningen, att särskild statlig sanktion i fråga om de betecknade varorna förelåge. En sådan officiell beteckning kunde även ibland verka såsom oriktig ursprungsbeteckning. På det sättet komme de nya bestämmelserna att komplettera gällande föreskrifter angående illojal reklam och oriktiga ursprungsbeteckningar; de bleve därigenom ett led i kampen mot illojal konkurrens i vidsträckt mening. Det kunde emellertid icke nekas, att konventionsförbuden kunde bliva ett band även på den lojala handeln. Härtill borde man givetvis taga stor

hänsyn vid övervägande av de i svensk rätt erforderliga nya och ändrade föreskrifterna. Särskilt skyddet för främmande staters officiella beteckningar borde ej sträckas längre än konventionen otvetydigt krävde, såframt ej speciella skäl talade härför.

I de från *fullmäktige i järnkontoret* och från *svenska patentombudsföreningen* inkomna yttrandena hava uttalats betänkligheter i anledning av de långt gående bestämmelser, som den sakkunnige föreslagit på grund av denna artikel. I betraktande av att ändringarna vore ofrånkomliga, om Haagkonventionen skulle biträdas, har man emellertid icke velat göra invändningar mot desamma.

Riksheraldikerämbetet anför om den sakkunniges lagförslag, i vad de avse skydd för vapen och andra officiella beteckningar:

Reformer i den riktning, lagförslagen utvisade, syntes vara av behovet starkt påkallade, enär möjlighet därigenom bereddes myndigheter att ingripa emot illojala förfaranden, vilka med nuvarande begränsade lagstiftning icke kunde åtkommas. Detta bestyrktes för ämbetets vidkommande därav, att framställningar ofta gjordes om dess medverkan till stävjande av oberättigad användning av varumärke i form av vapen och andra officiella beteckningar. Då emellertid ingripande i dylika fall icke funnit stöd i gällande lagar, hade någon medverkan från ämbetets sida icke kunnat lämnas.

Departementschefen.

Den nya artikeln 6 ter torde måhända gå längre, än som varit önskvärt. Emellertid måste det erkännas, att vår nuvarande lagstiftning till förhindrande av missbruk av officiella beteckningar är otillräcklig. Och betänkligheterna mot de lagändringar, som erfordras på grund av den nya artikeln, synas icke så starka, att de motivera underlåtenhet från Sveriges sida att ansluta sig till Haagkonventionen.

I detta sammanhang är närmast fråga om betydelsen för svensk rätt av den nya artikelns föreskrifter, såvitt angår vägran av varumärkesregistrering; jämsides härmed bör dock lämpligen behandlas vad som har avseende å upphävande av vunnen registrering. Vad artikeln innehåller om användande, frånsett registrering, av officiella beteckningar, nödvändiggör hos oss en del nya bestämmelser, för vilka i fortsättningen en särskild redogörelse kommer att lämnas.

Redan i gällande varumärkeslag finnas vissa stadganden rörande de båda förstnämnda frågorna. I 4 § 3) bestämmes, att registrering ej må ske, om i varumärke utan vederbörligt tillstånd intagits offentliga vapen eller stämplar, och i 10 § första stycket föreskrives, att om Konungen på därom gjord anmälan finner, att varumärke på grund av nyssnämnda bestämmelse icke bort registreras, detsamma skall avföras ur registret. För stadgandena i varumärkeslagen, deras tillkomst och innebörd samt framställda ändringsförslag lämnas en ingående redogörelse i betänkandet (sid. 41—43).

I huvudsaklig överensstämmelse med vad som uttalades vid de nordiska förhandlingarna 1926—1927 (betänkandet sid. 43) föreslår den *sakkunnige*

till uppfyllande av konventionen, att registreringsförbudet i 4 § 3) skall gälla märke, däri utan vederbörligt tillstånd intagits in- eller utländskt statsvapen, statsflagga eller annat statsemblem eller ock statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som de, vilka rätten till varumärket skulle komma att omfatta. Angående förhållandet mellan den sålunda föreslagna bestämmelsen och gällande rätt må hänvisas till betänkandet (sid. 46—47).

Registreringsförbudet är avsett att gälla även officiella beteckningar i länder, som ej anslutit sig till den nya konventionen. För konventionsländerna kommer emellertid att finnas en fastare grund för tillämpning av bestämmelserna genom de listor över de skyddade beteckningarna, som enligt konventionen skola utbytas mellan länderna (betänkandet sid. 48). I fråga om den lista, som skall upprättas i Sverige, torde det i enlighet med vad som uttalats vid de nordiska konferenserna vara lämpligt, att de nordiska länderna vid utarbetandet stå i kontakt med varandra.

Den föreslagna bestämmelsen gäller utöver de nu nämnda en del svenska beteckningar, nämligen beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten giver märket en officiell karaktär, och svenskt kommunalt vapen, såsom landskaps, läns, härads och städers vapen.

Beträffande innehållet av den sakkunniges förslag till 4 § 3) i övrigt hänvisas till betänkandet (sid. 48). Där framhålles bl. a., att bestämmelsen såsom förut endast gäller under förutsättning, att vederbörligt tillstånd icke föreligger.

Riksheraldikerämbetet yttrar:

Under uttrycket 'svenskt kommunalt vapen' inbegrepes givetvis landskaps, läns och kommuners vapen. Dessa vore emellertid, med undantag av landskapsvapnen, icke samtliga av Kungl. Maj:t fastställda och saknade därför i stor utsträckning nödig precision. Länsvapnen vore visserligen med förslag från ämbetet ingivna till Kungl. Maj:t men ännu icke fastställda. Beträffande städers vapen funnes en del, som likaledes icke blivit av Kungl. Maj:t fastställda. I vissa städer användes för närvarande t. o. m. olika vapen för olika grenar av stadsförvaltningen, utan att det vore möjligt fastslå, vilket av alternativen som vore det riktigaste. Av nämnda anledningar föresloge ämbetet, att uttrycket 'svenskt kommunalt vapen' i lagförslagen utbyttes mot 'av Kungl. Maj:t fastställt svenskt kommunalt vapen'. Denna formulering vore otvivelaktigt ägnad att skapa ytterligare fasthet åt lagbestämmelserna genom sin ökade precision.

I den sakkunniges förslag inginge orden 'utan vederbörligt tillstånd', men det sades icke, vilken myndighet som ägde att utfärda detta tillstånd. Då det gällde svenska statsemblem, låge det i sakens natur, att det erfordrades Kungl. Maj:ts medgivande för användande av dessa, så ock beträffande landskapsvapnen på grund av landskapens avsaknad av administrativ myndighet. Men även för länsvapnen, därest dessa bleve fastställda, samt för övriga fastställda kommunala vapen syntes Kungl. Maj:ts tillstånd för dessas brukande böra vara erforderligt. Såsom skäl härför kunde anföras, att det torde vara ofrånkomligt att skapa likformighet vid

bedömandet av vapenbilder, enär desamma till synes kunde i heraldiskt avseende förete stora avvikelser från fastställda original men ändock vara fullt korrekta, på samma sätt som vapen för icke heraldiskt kunniga personer kunde te sig som korrekta, då de tvärtom företedde väsentliga avvikelser. Av sist anförda skäl ansåge sig ämbetet tillika böra framhålla nödvändigheten av att ämbetet hördes i sådana fall där det gällde att bedöma, om en beteckning vore lätt förväxlingsbar med skyddad officiell beteckning.

Departementschefen. Redan den nuvarande bestämmelsen i 4 § 3) varumärkeslagen omfattar svenska kommunala vapen. Såsom den sakkunnige (sid. 42) erinrar, innehöll propositionen till 1884 års riksdag ett uttalande, som synes avse en begränsning till sådana hithörande vapen, som blivit av Kungl. Maj:t stadfästa. I praxis torde dock anses, att även andra svenska kommunala vapen, som otvetydigt vunnit hävd, äro inbegripna under registreringsförbudet enligt gällande rätt. Vad riksheraldikerämbetet anfört synes mig icke tillräckligt motivera en ändring härutinnan. Spörsmålet torde i fråga om länsvapnen sakna praktisk betydelse, då dessa undantagslöst innehålla ett eller flera landskapsvapen. Vad åter beträffar städernas vapen, äro dessa till större delen av Kungl. Maj:t stadfästa. Motsatsen gäller dock om icke så få städer, bl. a. flera av de äldsta, vilkas vapen använts sedan flera hundra år tillbaka. Det skulle vara obilligt, om sistnämnda städers vapen skulle få fritt intagas i varumärken av den anledningen att städerna underlåtit att söka stadfästelse å sina vapen. I så fall skulle dessa vapen rent av förlora det nu bestående skyddet, vilket vore föga följdriktigt, då avsikten med den ifrågasatta lagstiftningen är en avsevärd ökning av skyddet. Det är sant, att i några av de här ifrågavarande städerna varierande vapentyper användas, men dessa äro i regel så lika varandra, att de utan tvekan äro ur varumärkesrättslig synpunkt förväxlingsbara. Patent- och registreringsverket synes dock endast böra taga hänsyn till sådana icke fastställda vapen, om vilka det är notoriskt eller blir fullt utrett att de utgöra en stads rätta vapen.

Liksom riksheraldikerämbetet anser jag, att i fråga om svenska statsemblem, landskaps- och länsvapen Kungl. Maj:ts tillstånd till användande i varumärke bör vara erforderligt. Däremot synes det rimligt, att åt städerna själva överlåtes att bestämma, om de vilja tillåta användande av sina vapen i varumärken. Det torde dock vara lämpligt att innan stad träffar sådant avgörande yttrande inhämtas från riksheraldikerämbetet. Därigenom befordras tillkomsten av en enhetlig praxis, och man vinner vissa garantier för att de heraldiska synpunkterna bliva vederbörligen uppmärksammade. Det synes böra tagas under övervägande att i detta syfte utfärda en särskild föreskrift i administrativ ordning.

4 § 6).

Detta moment, som är nytt, avser s. k. inarbetade märken, varmed enligt betänkandet förstås märke, som inom en bransch är allmänt

känt såsom visst rättssubjekts särskilda varukännetecken. Bestämmelsen har tillkommit för att uppfylla den nya artikeln 6 bis i konventionen.

Artikeln avser varje varumärke, som vederbörande myndighet — registreringsmyndighet eller domstol — i det land, där registrering sökes eller sådan beviljats, finner vara därstädes notoriskt känt såsom redan tillkommande annat unionslands rättssubjekt och använt för varor av samma eller liknande slag som de, vilka omfattas av den sökta eller beviljade registreringen. Om denna avser samma märke eller efterbildning därav, ägnad att framkalla förväxling, skall den vägras eller förklaras ogiltig, vare sig ex officio, om landets lagstiftning sådant tillåter, eller på yrkande av målsägande.

Den *sakkunnige* anför om artikeln följande:

Artikeln gåve en viss företrädesställning åt märken, vilkas begagnande nått en sådan intensitet, att inarbetande kunde anses föreligga. Men det räckte enligt artikeln icke, att märket inarbetats i hemlandet och eventuellt i andra länder. På hemställan bl. a. från svensk sida hade uttryckligen fastslagits, att märket också skulle hava blivit känt i det land, där den konkurrerande registreringen söktes eller beviljats. Endast i så fall inträdde unionsländernas förpliktelse enligt artikeln. Och denna förpliktelse inskränkte sig till att vägra, respektive förklara ogiltig en obehörig registrering av samma eller liknande märke. Det hade däremot icke pålagts unionsländerna att inskrida mot begagnande utan vederbörligt tillstånd av inarbetat märke, ej heller att garantera det registrering, sedan den konkurrerande registreringen bragts ur världen. Trots dessa inskränkningar måste nog artikel 6 bis betecknas såsom en av de viktigaste nyheterna i den reviderade konventionen. Olika länders varumärkesrättsliga system kunde med hänsyn till skyddsrättens uppkomst delas i två huvudgrupper. Enligt den ena gruppen uppkomme rätten till ett märke genom dettas begagnande, oberoende av registrering; dit hörde Frankrike och flertalet romanska länder samt — åtminstone i viss mån — de engelskspråkiga staterna. I de till den andra gruppen hörande länderna åter, där Tyskland ursprungligen varit den ledande staten, uppbyggdes varumärkesskyddet principiellt på registrering. Den här förevarande artikeln innebure nu, att alla unionsländer förpliktades att göra ett avsteg från det rena registreringssystemet. Detta system vore gällande i Sverige, där man genom 1884 års varumärkeslag uppgivit de ansatser att tillägga begagnandet varumärkesrättslig betydelse, som funnits i de under tiden närmast dessförinnan gällande ofullständiga varumärkesbestämmelserna, och principiellt låtit registreringen vara avgörande.

Sedan den sakkunnige redogjort för den ståndpunkt, som intagits under förarbetena till gällande varumärkeslag (betänkandet sid. 32—33), samt påpekat, att denna lag dock redan från början oberoende av varumärkesregistrering givit skydd åt de s. k. naturliga varubeteckningarna (en näringsidkares namn eller firma eller namnet å honom tillhörig fast egendom), framhåller den sakkunnige, att 1884 års lag, som ursprungligen endast avsett s. k. figurmärken, genom lagändring 1897 utvidgats till att även gälla s. k. ordmärken.

Den sakkunnige anför vidare:

Enligt 4 § 1) fordrades det emellertid för registrering av ett ordmärke, att det ord, för vilket registrering söktes, vore en för ifrågavarande varuslag särskilt uppfunnen benämning. I praxis hade numera — se t. ex. N. J. A. 1929 sid. 44 — fastslagits, att om vid den tidpunkt, då någon erhölle registrering av ett ordmärke för vissa varuslag, detta ord redan vore inom handeln här i riket med sådana varor allmänt känt och använt såsom annans särskilda benämning för varor av samma slag, den förre icke kunde göra anspråk på varumärkesrätt till detta ord såsom en för sagda varor särskilt uppfunnen benämning. Registreringen kunde därför upphävas. Genom denna praxis toges alltså en viss hänsyn till inarbetade oregistrerade ordmärken. Däremot vore läget ett annat i fråga om figurmärken, där det icke funnes någon motsvarighet till den för ordmärken gällande undantagsbestämmelsen. Den olika behandlingen av ord- och figurmärken vore icke sakligt motiverad. I patentlagstiftningskommitténs utkast till ny varumärkeslag föresloges också ett generellt och betydligt vidgat skydd för inarbetade varumärken, samtidigt som även åt första begagnandet av varumärke givits viss, om också mycket begränsad rättslig betydelse.

Den sakkunnige kommer för sin del till den slutsatsen, att svensk rätt vid en kommande fullständig revision av varumärkeslagen icke bör bibehållas vid sin nuvarande ståndpunkt att varken åt begagnandet eller ens åt inarbetandet av ett varumärke tillmäta större betydelse. Därvid framhålles, att man numera knappast någonstädes utomlands helt vidhåller den stränga registreringsgrundsatsen.

Sedan i betänkandet förordats, att de erforderliga bestämmelserna göras tillämpliga även på märken, som inarbetats för svenska medborgare eller för personer i länder, vilka icke biträtt den nya konventionen, anföres vidare:

Först och främst vore att giva en föreskrift om registreringsvägran. Det hade visserligen varit föremål för olika meningar, om konventionen medförde skyldighet i detta avseende. Men enligt den tolkning av artikel 6 bis, som vid de nordiska konferenserna särskilt framförts från svenskt håll, förelåge sådan skyldighet, om ansökningslandets lagstiftning gåve plats för registreringsvägran på materiella grunder, d. v. s. om därstädes en saklig förprövning ägde rum. I enlighet härmed föresloges såsom ett nytt mom. 6 i 4 § en bestämmelse om registreringsvägran. Patent- och registreringsverket skulle ex officio till prövning och avgörande upptaga frågan, om varumärke, för vilket registrering söktes, kolliderade med inarbetat varumärke, d. v. s. märke, som vore här i riket allmänt känt och använt såsom annans särskilda varukännetecken. Det syntes bäst att ej i lagen söka att mera ingående definiera begreppet inarbetat märke, vars närmare klarläggande lämpligen kunde ske av doktrin och praxis. Givetvis kunde det icke fordras, att patent- och registreringsverket skulle anställa vidlyftiga undersökningar till utrönande särskilt av frågan, om märke vore att anse som inarbetat. Emellertid hade icke i bestämmelsen upptagits det av patentlagstiftningskommittén ifrågasatta ordet 'uppenbarligen' (sid. 34), då det nämligen icke synts lämpligt att uttryckligen binda registrerings vägrande vid strängare förutsättningar än dess upphävande. Och om den bestämmelsen skulle gälla för domstolarna, att registreringen endast finge upphävas, när inarbe-

tande uppenbarligen funnes vara för handen, skulle detta kunna leda till en alltför snäv användning av stadgandet. Det syntes dock vara tydligt, att patent- och registreringsverket endast jämförelsevis sällan kunde komma att finna sådan utredning föreligga, att en ansökan borde avslås jämlikt det förevarande stadgandet.

Om den ståndpunkt, den sakkunnige sålunda intagit, hava i viss mån olika uppfattningar kommit till synes i de avgivna yttrandena.

Sveriges industriförbund anför:

Nu föreliggande lagändring vore den ojämförligt viktigaste av de ifrågasatta. I brist på lagbestämmelser hade förekommit fall, då registrering måst meddelas för varumärke, oaktat allmän kännedom förelegat om att märket tidigare använts såsom beteckning för varor av samma slag, härrörande från annan än sökanden. Inom näringskretsar hade registrering under dylika omständigheter väckt livligt ogillande. Den ändring i förenämnda hänseende, som nu föresloges, stode för den skull helt i överensstämmelse med industriens egna önskemål.

Skånes handelskammare yttrar:

Handelskammaren ansåge sig särskilt böra uttala sin tillfredsställelse med den föreslagna ändringen i varumärkeslagens 4 § i fråga om skydd för inarbetade varumärken. Handelskammaren hade nämligen vid prövning av för yttrande till handelskammaren remitterade ansökningar om varumärkesregistrering ofta kunnat konstatera en strävan att tillägna sig av andra firmor inarbetade märken, vilket i saknad av det nu föreslagna skyddet mången gång ej kunnat förhindras.

Smålands och Blekinge handelskammare uttalar:

Handelskammaren hade med tillfredsställelse anslutit sig till den nya principen om skydd för inarbetat varumärke. Det kunde dock ifrågasättas, om det borde tillkomma patentverket att pröva, huruvida ett varumärke vore inarbetat och vem som borde hava företrädesrätt till ett sådant märke. Lämpligen borde det tillkomma domstol att pröva frågan. En ändring av förslaget i denna del syntes icke kunna hindra anslutning till Haagkonventionen.

Svenska patentombudsföreningen anför:

Föreningen vore av den uppfattningen, att det i praktiken skulle bliva mycket svårt för patentverket att avgöra, om kollision med inarbetat märke förelåge, då för avgörande av frågan, huruvida ett märke verkligen vore inarbetat och av vem, ofta torde erfordras vidlyftiga utredningar och sannolikt även vittnesförhör inför domstol. Föreningen hemställde därför, att det föreslagna mom. 6 måtte strykas och i stället i 10 § införas en bestämmelse, som möjliggjorde att vid domstol föra klandertalan mot registrering i förevarande fall. Införandet av en sådan bestämmelse vore fullt tillräckligt för att möjliggöra ett biträdande av Haagkonventionen. Enligt artikel 6 bis krävdes endast, att unionsländerna skulle vägra *eller* förklara ogiltig registrering av varumärke, som före ansökningen vore inom registreringslandet inarbetat för annan än sökanden. Då en näringsidkare försummat att begagna den i lagen anvisade möjligheten till registrering, syntes det onödigt att gå honom till mötes så långt, att patentverket skulle vara skyldigt att företaga en i många fall kanske vidlyftig undersökning för att hjälpa honom att reparera hans försummelse.

Inom styrelsen för *svenska föreningen för industriellt rättsskydd* hava två ledamöter anslutit sig till patentombudsföreningens förslag. Styrelsens flertal har dock avvisat den där ifrågasatta jämkningen i sakkunnigförslaget. En ledamot har därvid uttalat:

En föreskrift om registreringsvägran syntes erforderlig för att uppfylla artikel 6 bis, om denna artikel gåves den vid Haagkonferensen avsedda och i allmänhet omfattade innebörden. Det vore en obestridlig fördel, att patentverket kunde vägra registrering, om det vore klart, att kollision med ett inarbetat märke förelåge. Därigenom undvekes i sådana fall tidsödande rättegångar. Farhågorna för en alltför vidsträckt tillämpning av stadgandet från patentverkets sida borde kunna motverkas genom att under lagärendets vidare behandling från auktoritativt håll ytterligare underströkes de mot en sådan utveckling riktade uttalandena i betänkandets motivering.

Kommerskollegium anför:

Kollegium delade icke de betänkligheter, som från olika håll framförts mot den åt patent- och registreringsverket anförtrodda prövningsrätten. Med hänsyn bland annat till den sakkunskap och erfarenhet å förevarande område, som funnes företrädd inom ämbetsverket, torde fullt betryggande förutsättningar förefinnas för en tillfredsställande handläggning inom ämbetsverket av ifrågavarande registreringsärenden. Sagda omständigheter tillika med de fördelar av praktisk natur, som denna ordning medförde, syntes kollegium avgjort motväga eventuella betänkligheter ur rent principiell synpunkt mot att prövningen och avgörandet av frågor av här avsedd beskaffenhet enligt densamma skulle ankomma å administrativ myndighet.

Patent- och registreringsverket förklarar sig ej kunna biträda de mot den sakkunniges förslag framställda invändningarna samt yttrar därvid bl. a.:

I vårt land, där saklig förprövning förekomme vid varumärkesregistrering, syntes principiellt skyldighet till registreringsvägran böra finnas i detta fall. Det torde vara tydligt, att ämbetsverket endast jämförelsevis sällan kunde bliva i tillfälle att avslå en ansökan i enlighet med det nu förevarande stadgandet. Men det syntes för såväl allmänheten som myndigheterna vara en bestämd fördel, att redan under behandlingen i ämbetsverket en varumärkesregistrering vägrades i fall av tydlig kollision med ett inarbetat märke.

Departementschefen. Jag konstaterar till en början, att själva principen om ett sådant skydd för inarbetade märken, som den nya konventionen nödvändiggör, icke i de inkomna yttrandena mötts av motstånd. Den uppfattningen synes alltså vara allmän, att vårt land icke bör stanna kvar på en obetingad registreringsståndpunkt. Till detta enhälliga ställningstagande torde i viss mån hava bidragit, att den nu föreslagna reformen, om den än måste sägas vara av icke ringa principiell betydelse, dock ej innebär någon fullständig nyhet. I betraktande av den praxis beträffande ordmärken, för vilken den sakkunnige redogjort och som ytterligare fastslagits genom Kungl. Maj:ts dom den 23 november 1932 (refererad i Nordiskt industriellt rättsskydd

1932 sid. 68), innebär förslaget för ordmärkenas del knappast något nämnvärt nytt.

Kritik har däremot riktats mot förslaget att meddela en bestämmelse om registreringsvägran och sålunda giva patent- och registreringsverket rätt och skyldighet att pröva en kollision mellan registreringsansökan och inarbetat märke. Anledning torde emellertid ej föreligga att härutinnan avvika från den sakkunniges förslag.

Artikel 6 bis synes böra tolkas på det sätt, att länder med materiell förprövning äro pliktiga att vägra registrering. Visserligen kan det icke förnekas, att artikelns ordalag tyckas medgiva även dessa länder att inskränka sig till en föreskrift om upphävande efter talan vid domstol av registrering, som vunnits trots kollision med inarbetat märke. Men formuleringen torde hava valts för att medgiva en anslutning från de länder, som sakna materiell förprövning. Den här angivna tolkningen synes också vara den vedertagna. På sätt den sakkunnige erinrar, gjorde den sig även gällande vid de nordiska konferenserna 1926—1927, och i överensstämmelse med den då uttalade uppfattningen innehålla i Danmark och Norge framlagda lagförslag bestämmelser om att registrering skall kunna vägras av registreringsmyndigheten. Ytterligare må framhållas, att man i föreliggande tyska lagförslag ansett sig böra med hänsyn till konventionen införa ett stadgande om registreringsvägran i nu förevarande fall.

Gällande varumärkeslag överlämnar för övrigt åt registreringsmyndighetens prövning andra frågor, som måste anses lika svårbedömliga som den här föreliggande. Och i själva verket äger redan nu myndigheten till stor del den prövningsrätt, om vilken här är fråga. Sedan det nämligen fastslagits i praxis, att registrering av ordmärke, som kolliderar med inarbetat sådant, står i strid med 4 § 1) varumärkeslagen, har registreringsmyndigheten att vid sin förprövning beakta detta. Enligt vad jag inhämtat, är myndigheten också av denna uppfattning.

Beträffande stadgandets detaljer och den redaktionella avfattningen av 4 § i övrigt hänvisar jag till betänkandet (sid. 38).

Talan om vunnen registrerings upphävande i detta fall kan utan lagändring föras enligt 10 § andra stycket.

Konventionen medgiver unionsländerna att stadga preklusionstid för sådan talan, om registreringen ej bevisligen vunnits i ond tro. Liksom den sakkunnige (betänkandet sid. 39) anser jag emellertid, att det icke finnes tillräcklig anledning att göra bruk av detta medgivande.

9 §.

Första stycket av den nya artikeln 5 bis i konventionen stadgar, att en respittid om minst tre månader skall medgivas för betalning av föreskrivna avgifter för upprätthållande av rättigheter, som falla inom det indu-

striella rättsskyddets område. Detta stadgande blir bl. a. tillämpligt å den avgift, som skall erläggas vid förnyelse av varumärkesregistrering.

Departementschefen. Bestämmelserna i 9 § varumärkeslagen innehålla för närvarande intet om respittid. En sådan måste alltså införas. Den sakkunnige har föreslagit densamma till tre månader och förordat en tilläggsavgift av tjugu kronor vid betalning under respittiden (sid. 27). Häremot synes ej vara något att erinra. Emellertid torde i redaktionellt avseende böra vidtagas någon jämkning i paragrafens avfattning.

16 §.

I mom. 5 av denna paragraf föreslås två ändringar, den ena på grund av prioritetstidens utsträckande från fyra till sex månader i artikel 4 mom. c) av Haagkonventionen och den andra i följd av det nya mom. 6 i 4 § varumärkeslagen (betänkandet sid. 18 och 39).

I övergångsbestämmelserna har det till en början ansetts böra utsägas, att den nya respittiden i 9 § icke gäller sådana varumärken, för vilka skyddet upphört redan före lagens ikraftträdande.

Sista stycket innehåller såsom huvudregel, att de nya eller utvidgade registreringsförbuden i 4 § 3 och 6 mom. icke få föranleda upphävande jämlikt 10 § av registreringar, som i överensstämmelse med nu gällande lag vunnits före den nya lagens ikraftträdande.

Emellertid har i fråga om de officiella beteckningarna ett undantag måst göras från denna regel, vilket beror på femte stycket av artikel 6 ter i konventionen. Där stadgas, att bestämmelserna i artikelns första stycke skola beträffande notoriskt kända statsemblem äga tillämpning å alla varumärken, som registrerats efter undertecknandet av Haagkonventionen, den 6 november 1925.

Departementschefen. En viss retroaktiv verkan är alltså ofrånkomlig. Men undantagsbestämmelsen synes böra begränsas så snävt som möjligt. Härvid har jag funnit mig kunna biträda den sakkunniges förslag (betänkandet sid. 49), dock med viss redaktionell jämkning. Till kategorien notoriskt kända statsemblem hänföras alltså endast statsvapen och statsflaggor, varigenom — då redan det nuvarande registreringsförbudet i 4 § 3 mom. avser både in- och utländska statsvapen — den retroaktiva regeln endast behöver omfatta statsflaggorna. För de varumärken, som falla under denna regel, medgives viss respittid, nämligen till utgången av år 1937. Denna tid torde oberoende av den förskjutna tidpunkten för lagens ikraftträdande böra bibehållas.

Lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

1 §.

Vid behandlingen av 4 § 3) varumärkeslagen har omnämnts, att de två första styckena av artikel 6 ter i konventionen icke blott skydda de där omförmälda beteckningarna — statsvapen, statsflaggor och andra statsemblem samt statliga kontroll- och garantibeteckningar — mot kolliderande varumärkesregistreringar utan även förbjuda användande, frånsett registrering, av varumärken, innehållande ifrågavarande statliga beteckningar eller sådana, som ur heraldisk synpunkt äro därmed förväxlingsbara. Artikelns nionde stycke ålägger för övrigt unionsländerna i fråga om statsvapen att förbjuda allt användande därav i handeln, då detta användande är ägnat att vilseleda angående varors ursprung.

Den *sakkunnige* framhåller, att dessa bestämmelser nödvändiggöra vittgående ändringar i svensk rätt, då det för närvarande icke finns några generella föreskrifter, direkt avsedda att träffa varumärkesanvändning av officiella beteckningar. I betänkandet erinras, att sådant användande dock kan vara ett led i annat straffbart förfarande, samt att det finns en del specialbestämmelser, som kunna vara av betydelse i förevarande avseende. Härom må vidare hänvisas till betänkandet (sid. 50—52). Den sakkunnige påpekar där bl. a., att det enligt lagen den 2 juni 1911 om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar — 1 § andra stycket i dess lydelse enligt lag den 8 maj 1931 — är förbjudet att såsom märke å handelsvaror eller eljest i handelsändamål bruka märke, som består av vitt kors å röd botten, d. v. s. schweiziska statsvapnet, samt att i förordningen den 30 mars 1901 angående förbud mot anbringande av vissa stämplar eller märken å förgyllda och försilvrade med flera arbeten av oädel metall m. m. finnes en del bestämmelser mot användande av de svenska kontrollstämplarna för guld-, silver- eller platinaarbeten å sådana arbeten, som i sitt inre innehålla oädel metall.

Den sakkunnige föreslår till uppfyllande av konventionsreglerna en särskild ny lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Departementschefen.

De lagstiftningsåtgärder, som påkallas av nyssnämnda konventionsbestämmelser, torde böra vidtagas genom utfärdandet av en särskild lag i ämnet, såsom i sakkunnigbetänkandet förordats.

Den nya lagen måste först och främst omfatta de statliga beteckningar, som konventionen avser, varmed böra jämställas motsvarande beteckningar i Sverige och länder, som ej tillhöra konventionen.

På sätt i betänkandet framhålles, kan det däremot vara föremål för olika meningar, om lagen även bör avse de beteckningar, vilka blott såsom svenska skola vara uteslutna från varumärkesregistrering, alltså de kommunala vapnen och beteckningar, vilka såsom hänsyftande på sven-

ska staten giva märken, vari de användas, en officiell karaktär. Den sakkunnige anser det dock på sin plats att ställa även dessa beteckningar under skydd i förevarande hänseende. Han framhåller ock, att uttalanden vid olika tillfällen gjorts till förmån för en lagstiftning av denna räckvidd.

I de inkomna yttrandena hava icke gjorts några erinringar mot förslaget i denna del, och jag finner övervägande skäl tala för detsamma.

Lagen skulle således komma att omfatta samma beteckningar som registreringsförbudet i 4 § 3) varumärkeslagen enligt dess föreslagna nya lydelse. Angående dessa beteckningar hänvisar jag till det vid nyssnämnda lagrum anförda.

Det, som skall förbjudas, är användande såsom kännetecken för varor av märke, vari skyddad beteckning intagits. För gärningens karakterisering har använts i huvudsak samma avfattning som i 12 § varumärkeslagen enligt dess lydelse efter 1930 års lagändring. Beträffande första stycket i övrigt hänvisar jag till betänkandet (sid. 52—53).

Andra stycket har tillkommit i anledning av nionde stycket i artikel 6 ter av Haagkonventionen och avser endast statsvapen. Genom lagbestämmelsen förbjudes i fråga om dessa allt användande i handelsändamål utan vederbörligt tillstånd. Konventionen medgiver en begränsning till fall, då användandet är ägnat att vilseleda angående varors ursprung. Liksom den sakkunnige (sid. 53) anser jag dock icke skäl föreligga att upptaga denna restriktion, som icke finnes i den gällande bestämmelsen om schweiziska statsvapnet. Sistnämnda stadgande bör i samband med den nya lagens ikraftträdande upphävas; i överensstämmelse härmed är sista stycket av övergångsbestämmelserna utformat.

I övergångsbestämmelserna regleras dessutom den viktiga frågan om den nya lagens tillämpning på äldre märken.

Den *sakkunnige* anför härom:

Åtskilligt kunde tala för att här, särskilt om vunnen registrering ej kunde åberopas, göra de nya bestämmelserna för alla fall tillämpliga även på äldre märken, dock under medgivande av viss respittid. Emellertid skulle ett generellt tillämpande av den nya lagen på äldre märken nog innebära alltför starka ingrepp i bestående förhållanden. I ändamål att förebygga antagande i ond tro av märken, som förbjödes först genom den nya lagen, under tiden mellan dennas utfärdande och dess ikraftträdande föresloges dock, att lagen gjordes tillämplig å märken av ifrågavarande slag, som börjat användas först efter lagens utfärdande.

Riksheraldikerämbetet uttalar om lagens tillämplighet å äldre märken:

Det vore betänkligt, att ett så stort skydd gåves åt äldre innehavare av oriktiga varumärken, att desamma kunde för all framtid använda sina märken till skada för konkurrenter. Det vore enligt ämbetets åsikt högeligen önskvärt, att det fastställdes en viss tidrymd, efter vilken även äldre varumärken av här avsett slag bleve otillåtna.

Efter övervägande av här berörda fråga har jag stannat vid att biträda den sakkunniges förslag. Även detta innebär en viss, ehuru begränsad, tillämplighet å äldre märken; härför skall jag strax närmare redogöra. Framhållas må, att fullmäktige i järnkontoret synas hava betänkligheter redan mot denna undantagsbestämmelse i förslaget. Om lagen i större utsträckning komme att avse även sådana märken, som tagits i bruk före dess utfärdande, skulle den sannolikt medföra olägenheter för åtskilliga näringsidkare. *Departementschefen.*

Från huvudregeln göras två undantag. Av dessa är det första hämtat från övergångsbestämmelsen till den lag, varigenom skyddet för schweiziska statsvapnet infördes i 1911 års lag om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar. Det andra är i huvudsak utformat i analogi med den sista av övergångsbestämmelserna till den föreslagna lagen om ändring i varumärkeslagen, dock att här jämte statsflaggor upptagits statsvapen. Jag hänvisar därför till vad jag anfört rörande sistnämnda övergångsbestämmelse samt till betänkandet (sid. 54).

I den sakkunniges förslag torde visst förtydligande tillägg böra ske.

Den *sakkunnige* omnämner, att en ny bestämmelse i konventionen, ehuru den ej strider mot gällande svensk rätt, dock möjligen kan giva anledning till betänkligheter såsom hinderlig vid en framtida lagstiftning. Detta gäller det nya femte stycket i artikel 5, där det föreskrives, att mönsterskydd icke skall kunna förverkas genom införsel av föremål, överensstämmande med de skyddade.

I betänkandet anföres:

Såvitt unionsländerna anginge, hindrades härigenom införandet av den bestämmelse om förbud i dylika fall, som funnes i 22 § av patentlagstiftningskommitténs år 1916 framlagda förslag till ny mönsterlag. Kommittén hade genom denna bestämmelse bl. a. velat tillgodose det önskemål om fri tillgång till utländska mönster, som till den framförts av representanter för åtskilliga industrier, främst textil-, glas- och porslinsindustrierna. Detta omöjliggjordes av det nya konventionsstadgandet. Ett biträdande av den nya texten kunde därför möjligen komma att förstärka motståndet mot en sådan hela industrien omfattande mönsterlag, som ifrågasatts att komma till genomförande. Enär det vid ett biträdande av konventionen ej funnes möjlighet att göra reservationer på särskilda punkter, borde dock icke avgörande vikt läggas vid dessa betänkligheter. Vid de nordiska förhandlingarna 1926—1927 hade enighet rått därom, att konventionens nu förevarande bestämmelse borde godkännas.

Sveriges industriförbund yttrar i denna fråga:

De förutnämnda industrierna torde icke längre resa samma starka motstånd mot en mönsterlag som tidigare. Åtminstone torde glas- och porslinsindustrierna numera i stor utsträckning vara oberoende av utländska mönster.

Departementschefen.

Vad sålunda upplysts från industriellt håll lärer berättiga till den uppfattningen, att det från svensk synpunkt icke är förenat med allvarligare olägenheter att binda sig på den föreliggande punkten genom en anslutning till den nya konventionen.»

Med förmälan att han låtit i enlighet med vad i det föregående anförts omarbeta ovannämnda förslag till 1) *lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent,* 2) *lag angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller,* 3) *lag angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken* samt 4) *lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar,* uppläser härefter föredraganden samma förslag, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslagen måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:

Gösta Tidelius.

Bilaga.

Förslag
till
Lag

om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent.

Härigenom förordnas, att 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 angående patent, av vilka lagrum 7 och 11 §§ senast ändrats, den förra genom lag den 5 juni 1931 (nr 192) och den senare genom lag den 3 maj 1929 (nr 67), samt 15 § ändrats genom lag den 9 maj 1902 (nr 45), skola — 7, 11 och 16 §§ i nedan angivna delar — hava följande ändrade lydelse:

7 §.

Äro ansökningshandlingarna — — — taga kännedom.

Under två — — — mot patentansökningen.

Före utgången av nämnda tid skall sökanden till patentmyndigheten inbetala en avgift (utfärdningsavgift) av femtio kronor ävensom till stämpel å patentbrevet tio kronor. Dock må dessa avgifter, den förra förhöjd med tjugufem kronor, erläggas inom två månader därefter. Fullgöres icke vad sålunda föreskrivits, skall ansökningen såsom återtagen avföras. I händelse patent ej varder meddelat, återbetalas vad i utfärdnings- och stämpelavgifter må hava erlagts.

Sedan tiden för framställande av invändning tilländagått samt de stadgade avgifterna erlagts eller den medgivna längsta tiden härför utgått, företage patentmyndigheten ärendet till avgörande.

Möter ej — — — tryck offentliggöras.

11 §.

Förutom de — — — trehundra kronor.

Avgiften, som må i betalt brev insändas, skall för varje patentår erläggas före det årets början. Dock må avgiften, förhöjd med en femtedel, erläggas inom de tre första månaderna av patentåret och, förhöjd med ytterligare en femtedel, dock minst tjugufem kronor, inom därpå följande tid av tre månader.

Fullgöres ej inbetalning av den förhöjda avgiften inom sistnämnda tid, vare det erhållna patentet förfallet.

Patenthavare vare — — — beskrivningens offentliggörande.

15 §.

Varder, sedan tre år förflutit från det att patent beviljades, den patenterade uppfinningen ej inom riket utövad i ett mot förhållandena därstädes väsentligen svarande omfång, äge den, som vill erhålla tillstånd att utan hinder av patentet utöva uppfinningen, därom emot patenthavaren föra talan vid domstol. Visas ej giltig anledning till underlåtenheten att utöva uppfinningen, föreskrive domstolen, efter ty skäligt prövas, under vilka inskränkningar och villkor samt mot vilken ersättning uppfinningen må av käranden utövas.

16 §.

Patent vare — — — väsentliga åtgärder.

Utan hinder av patent må å fartyg eller annat transportmedel, som utan att vara hemmahörande i riket vid regelbunden trafik eller eljest dit tillfälligt inkommer, den patenterade uppfinningen utövas för transportmedlets behov.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer; dock skola de i 7 och 11 §§ enligt dessa lagrums nya lydelse medgivna längre anståndstiderna icke gälla i fråga om avgifter, beträffande vilka redan före den nya lagens ikraftträdande då gällande betalningstider utgått.

Förslag
till
Lag

angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller.

Härigenom förordnas, att 20 § lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller, vilket lagrum ändrats genom lag den 7 augusti 1914 (nr 155), skall hava följande ändrade lydelse:

20 §.

Med avseende å mönster, skyddat i stat, som för här i riket registrerat mönster gör motsvarande medgivande, äger Konungen förordna, att, om någon här i riket sökt registrering av ett mönster, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot

registrering, som i 3 § omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst sex månader från det skyddet söktes i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att skyddet meddelats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer.

Förslag
till
Lag

angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken.

Härigenom förordnas, att 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken, vilka lagrum ändrats, 4 och 16 §§ senast genom lag den 7 augusti 1914 (nr 154) samt 9 § genom lag den 25 februari 1921 (nr 50), skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

4 §.

Varumärke må ej registreras:

1) om det — — — eller pris;

2) om däri — — — fasta egendom;

3) om däri utan vederbörligt tillstånd intagits statsvapen, statsflagga eller annat statsemblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som de, vilka rätten till varumärket skulle komma att omfatta, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten giver märket en officiell karaktär, svenskt kommunalt vapen eller ock beteckning, som lätt kan förväxlas med de nu omförmälda;

4) om det — — — väcka förargelse;

5) om det är helt och hållet likt varumärke, som redan är för annans räkning registrerat eller behörigen anmält till registering, eller med dylikt märke företer sådan likhet, att, oaktat skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas;

6) om det är helt och hållet likt eller lätt kan förväxlas med märke, som redan är här i riket för annan inarbetat såsom i handeln gällande varukännetecken.

I de under 5) och 6) angivna fall må dock registrering ej vägras, om likheten beror av sådana beteckningar, som avses i 7 §, eller om bägge märkena gälla olika varuslag.

9 §.

Varumärke registreras för en tid av tio år, räknat från registreringsdagen. Registreringen kan förnyas, varje gång för tio år från dagen för förnyelsen. Sker ej förnyelse, upphör skyddet vid registreringsperiodens utgång.

Vill någon — — — märket styrkas.

Ansökan om förnyelse skall hava inkommit före utgången av löpande registreringsperiod. Dock kan sådan ansökan med laga verkan göras under tre månader därefter, i vilket fall ansökningsavgiften utgår med trettio kronor.

Förnyelse skall — — — omförmälda intyg.

Finner registreringsmyndigheten något vara underlåtet av vad här föreskrivits, skall förnyelse vägras. Angående delgivande av beslutet och klagan däröver gäller vad för motsvarande fall stadgas i 5 §.

16 §.

Konungen äger — — — som registreras:

1) ansökan om — — — åt varumärket;

2) den, för — — — sådant ombud;

3) varumärket skyddas — — — främmande staten.

Med avseende — — — följande bestämmelser:

4) varumärket må — — — främmande staten;

5) har någon här i riket sökt registrering av ett varumärke, som han tidigare anmält till registrering i den främmande staten, då må den ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot registrering, som i 4 § 6 mom. omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med anmälningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst sex månader från anmälningen i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att registreringen beviljats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes;

6) vägras registrering — — — nämnda tid;

7) varumärke, som — — — sin firma.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer.

Vad i 9 § tredje stycket sista punkten stadgas skall dock icke gälla i

fråga om varumärken, för vilka skyddet upphört redan före den nya lagens ikraftträdande.

Ej heller må, så vitt angår varumärke som före den nya lagens ikraftträdande registrerats i överensstämmelse med den äldre lagens föreskrifter, de nya bestämmelserna i 4 § 3 och 6 mom. utgöra grund för registreringens avförande eller upphävande jämlikt 10 §; har varumärke, däri utan vederbörligt tillstånd intagits statsflagga eller beteckning som lätt kan därmed förväxlas, registrerats först efter den 6 november 1925, må emellertid förordnande om varumärkets avförande kunna meddelas, dock ej före utgången av år 1937.

Förslag

till

Lag

om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Den, som i utövning av näringsverksamhet

å varor, vilka han saluför eller eljest tillhandahåller, eller å kärl eller omslag (emballage), i vilka de förvaras, utan vederbörligt tillstånd sätter märke, som honom veterligen utgöres av eller innehåller statsvapen, statsflagga eller annat statsemblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning för varor av samma eller liknande slag som det, för vilket märket av honom brukas, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten giver märket en officiell karaktär, eller svenskt kommunalt vapen; eller

för kännetecknande av sina varor utan vederbörligt tillstånd brukar sådant märke å anslag, skylt eller därmed jämförlig anordning eller i annons, cirkulär, prospekt, priskurant, bruksanvisning eller annan affärshandling; eller

inför till riket, saluför eller eljest tillhandahåller varor, vilka honom veterligen äro, enligt vad ovan sägs, olagligen märkta,

straffes med dagsböter, där ej gärningen enligt annat lagrum är belagd med strängare straff.

Lag samma vare om den, som eljest utan vederbörligt tillstånd i handelsändamål brukar märke, vilket honom veterligen utgöres av eller innehåller statsvapen.

Vad ovan sagts om vapen och andra officiella beteckningar gälle ock i fråga om beteckningar, som med de omförmälda förete sådan likhet, att förväxling lätt kan äga rum.

2 §.

Det åligger allmän åklagare att åtala förseelse mot denna lag.

3 §.

Böter, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, förvandlas de enligt allmän strafflag.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer men är, vad angår märken som redan före lagens utfärdande brukas av näringsidkare, tillämplig endast å:

1) märke, vari ingår schweiziska statsvapnet (vitt kors å röd botten) eller därmed lätt förväxlingsbar beteckning, dock att sådant märke må, om det börjat användas före den 8 maj 1931, fortfarande brukas till den 1 januari 1936; och

2) annat märke, innehållande statsvapen, statsflagga eller därmed lätt förväxlingsbar beteckning, vilket börjat användas först efter den 6 november 1925, dock att sådant märke må fortfarande brukas till den 1 januari 1938.

Genom denna lag upphäves 1 § andra stycket lagen den 2 juni 1911 (nr 43 sid. 1) om skydd för vissa internationella sjukvårdsbeteckningar, sådant nämnda lagrum lyder enligt lag den 8 maj 1931 (nr 87).

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 31 maj 1933.

Närvarande:

justitieråden ALEXANDERSON,
EKLUND,
regeringsrådet ASCHAN,
justitierådet GREFBERG.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 7 april 1933, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

1) lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;

2) lag angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;

3) lag angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt

4) lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av juris kandidaten Åke von Zweigbergk.

Lagrådet fann förslagen icke föranleda andra erinringar än följande. I slutbestämmelsen till förslaget till lag om ändringar i förordningen angående patent borde det heta att denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer, men skall icke tillämpas i fråga om avgift, för vilken jämlikt äldre föreskrifter betalningstiden dessförinnan utgått. Motsvarande omformulering borde äga rum i slutbestämmelserna i förslaget till lag om ändringar i varumärkeslagen. I sistnämnda lagförslag borde det avslutande uttrycket i 4 § »olika varuslag» jämkas till tydligare utmärkande av motsatsförhållandet till vad som under 3) i samma paragraf betecknas med uttrycket »varor av samma eller liknande slag».

Ur protokollet:

Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 15 december 1933.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter, anmäler efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för handelsdepartementet *dels* Pariskonventionen den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925, *dels ock* lagrådets den 31 maj 1933 avgivna utlåtande över de den 7 april 1933 till lagrådet remitterade förslagen till 1) lag om ändring i 7, 11, 15 och 16 §§ förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent, 2) lag angående ändring i 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller, 3) lag angående ändring i 4, 9 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken samt 4) lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Föredraganden anför:

»Lagförslagen avse huvudsakligen att bringa den svenska rätten i överensstämmelse med Pariskonventionen enligt dess i Haag år 1925 beslutade lydelse. Redan vid remissen till lagrådet har lämnats en redogörelse för de viktigare nyheterna i den reviderade konventionen och uttalats den uppfattningen, att vårt land bör ansluta sig till denna.

Lagrådet har endast framställt några smärre erinringar, nämligen mot slutbestämmelserna i förslagen till lag om ändringar i förordningen angående patent och till lag angående ändringar i lagen om skydd för varumärken samt mot sista stycket av 4 § i sistnämnda lagförslag. I anledning av vad lagrådet anfört har jag låtit omarbeta övergångsbestämmelserna i förstnämnda lagförslag ävensom berörda stadgande i lagförslaget om ändringar i varumärkeslagen, varjämte redaktionella jämkningar vidtagits i slutbestämmelserna dels i sistnämnda lagförslag, dels ock i förslaget till lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.»

Föredraganden hemställer, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition *dels* äska riksdagens godkännande av ifrågavarande konvention, *dels*, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga de fyra ovan omförmälda delvis jämkade lagförslagen.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till nästkommande års riksdag skall avlåtas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

H. Stefenson.